

ค้ำคึนนั้น ที่ประชุมได้จัดงำนเลี้ยงต้อนรับ ขณะทีผมก้ำล้งรับประพถน และพุดคึยกับเพื่อนร่วมประชุมอ่ยงออกกรส ทนไค่นั้น ผมก็ไคยินเล็ยง ประกาศเร็ยกชื้อผม “ดร.สวี่” ดร.หนิว ลีจื้อบอกผมว่ ที่ประชุมมีมติให้ผม เป็นตัวแทนนักวิชาการต่งชาคิกล่วในทีประชุม ช่วงเช้ชองวันที 3 ของ การประชุมมีเนื้อหาคึไม่เก็ยวกับพวกเรอเทอไค่นัก ดร.หนิว ลีจื้อเดินทงมอ ญี่ปุ่นเป็นครั้งแรก ผมจึงอสอพอ ดร.หนิวเดินเท็ยวชมเมืองแถบกินช่อก่อน ออกเดินทงประธนในทีประชุมก้ำชัปผมว่ ช่วงป่ยตองกลัชช่ที่ประชุม ให้ทน 5 โมงเย็น วันนั้นพิธิปิตเร็มต่นชั้น ประธนในทีประชุมสรุปลผลกร การประชุมจากนั้นได้ประกาศว่ “จากการล่งคะแนนแบบไม่วะบุชื้อชองกรรมการ 5 ท่น มีมติเป็นเล็ยงเด็ยวกันว่ รวงวัลเทร็ยญทองในปีนีให้ นพ.สวี่ เค่อเจ็งจากประเทศจีนเป็นผู้ได้ร้บรวงวัลอันทรวงเก็ยรติดังกล่ว” ผมคิคว่ ตัวเอง ฟังผิตจนกระท่ง ดร.หนิว ลีจื้อสะกิดผมจึงได้สตริบท่วงชั้นบนเวที ประธนส่งมอบประกาศนียบตรพร้อมเทร็ยญไว้ในมือผม จากนั้นให้ผมกล่ว ความรู้สึกต้อทีประชุม

คึนนั้น กลัชช่ถึงโรงเรئمผมรู้สึกร่งก่ยเบอโหวง ความหวังกล่ย เป็นจริง พวกเรอถอญ่ย่ยตัวเองหล่ยครั้งว่ นีเป็นความจริงหรือความฝึน พวกเรอตรงรีไปทีร้านอหอรของโรงเรئمล่งเนื้อว่วหล่ยจอนพร้อมเป็ยร็ สองชวตมอจล่งความล่ร่ยในครั้งนี

วันที 28 พฤคจิกยอน พวกเรอกลัชช่มาทีโรงพยบอลพุดอ บังเอิญผู้ ป่ยวมะเร็งร่งช่ชอวพิลปิบนส์รยหนึ่งประสบปัญหการเงิน โรงพยบอล ก้ำล้งหาทงช่วเหล็อ ผมน่อเงินรวงวัลทีได้ร้บทีญี่ปุ่นจ่ยนวนหนึ่งแสนเยน มอบให้เธอเป็นค้ำร้กษาค้อไป

รับมอบรางวัลของประธานในที่ประชุมสารเอ็นนนานาชาติครั้งที่ 25

ปลายเดือนพฤศจิกายน ปี 2010 พวกเราเดินทางเข้าร่วมประชุมสารเอ็นนนานาชาติ ครั้งที่ 35 ณ ประเทศญี่ปุ่นอีกครั้ง ในพิธีปิดการประชุม ผมรู้สึกสบายใจและโล่งใจเพราะเมื่อปีที่แล้วพวกเราได้รับรางวัลไปแล้ว ปีนี้จึงไม่ต้องมีความคาดหวังใดๆ ขณะที่พวกผมกำลังดูสิ่งแวดลอมในที่ประชุม ทันใดนั้นชื่อ “ดร.ทนิว ลีจื้อ” ก็ดังขึ้นมา พวกเรารีบสำรวจและเงี่ยหูฟังทันที ดร.ทนิว ลีจื้อได้รับรางวัลของประธานในที่ประชุม ปีนี้ที่ประชุมได้จัดรางวัลออกเป็น 3 ส่วน คือ รางวัลเหรียญทอง และอีกสองรางวัลคือรางวัลจากประธาน โดยในปีนี้ผู้ได้รับรางวัลดังกล่าวได้แก่ ดร.ทนิว ลีจื้อและนักวิชาการจากประเทศตุรกีอีกท่านหนึ่ง หน่วยงานเดียวกันได้รับรางวัลติดต่อกันสองปีซ้อน สำหรับที่ประชุมแห่งนี้แล้วถือว่าเป็นเกียรติประวัติที่พบได้น้อยมาก

■ ปี 2009 บททดสอบ ณ เมืองเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก ประเทศรัสเซีย เรื่อง พวกเราจะเป็นศูนย์สารสนเทศ บำบัดยดเยียมระดับโลกได้หรือไม่?

ในวงการแพทย์ วิชาการเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด กระบวนการรักษาใดๆ หากไม่ได้รับการสนับสนุนในแง่วิชาการแล้ว ยากที่จะให้บริการผู้ป่วยได้อย่างมีประสิทธิภาพ สารเอ็นบำบัดเริ่มพัฒนาวิทยาการมาตั้งแต่ปี 1990 จำเป็นต้องอาศัยงานวิจัยมาสนับสนุนจำนวนมากจึงจะทำให้การรักษาเกิดสภาพที่แท้จริง เดือนกรกฎาคม 2008 ประธาน Franco เยือนโรงพยาบาลฟู้ด้าเพื่อศึกษาการรักษาด้วยวิธีสารเอ็นบำบัด เพื่อต้องการให้โรงพยาบาลฟู้ด้าเป็นศูนย์สารสนเทศยดเยียมระดับโลก แต่ประธาน Franco กล่าวว่า Mayo Clinic ที่อเมริกาก็กำลังช่วงชิงตำแหน่งนี้อยู่เช่นกัน

เมื่อดูจากชื่อแล้ว Mayo Clinic อยู่ในระดับคลินิกเท่านั้น แต่ในความเป็นจริงแล้ว Mayo Clinic มีขนาดองค์กรใหญ่ขนาดหนึ่งในสามของโรงพยาบาลเอกชนขนาดใหญ่ของประเทศสหรัฐอเมริกาเลยทีเดียว มีพนักงานเกือบสามหมื่นคน เราจะแข่งกับคู่แข่งชั้นระดับนี้ไหวหรือไม่ ผมนำความกังวลนี้เข้าร่วมการประชุมสารเอ็นบำบัดโลกครั้งที่ 15 ณ เมืองเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก ประเทศรัสเซีย เดือนตุลาคม 2009 ด้วย

ณ เมืองเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก เมืองที่ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี 1703 โดยพระเจ้าปีเตอร์มหาราช เป็นเมืองที่มีชื่อเสียงด้านทัศนียภาพงดงาม ผมกับ ดร.หนิว ลีจื้อ เดินทางมุ่งหน้าไปที่นั่น พวกเราถึงเมืองกลางดึก เข้าตรู่ของวันที่สองก็จำต้องเดินทางถึงที่ประชุมใหญ่ จึงไม่มีเวลาได้ชื่นชมทัศนียภาพอันงดงามเหล่านี้ เมื่อได้รับสัจฉิบัตร พวกเราตื่นเต้นมาก เพราะบ่ายวันแรกของการประชุม จะเป็นช่วงการเสนอผลงานทางวิชาการ พวกเราได้มีโอกาสนำเสนอเป็นลำดับแรก ส่วน Mayo Clinic อยู่ในลำดับที่สอง หัวข้อจะเป็น

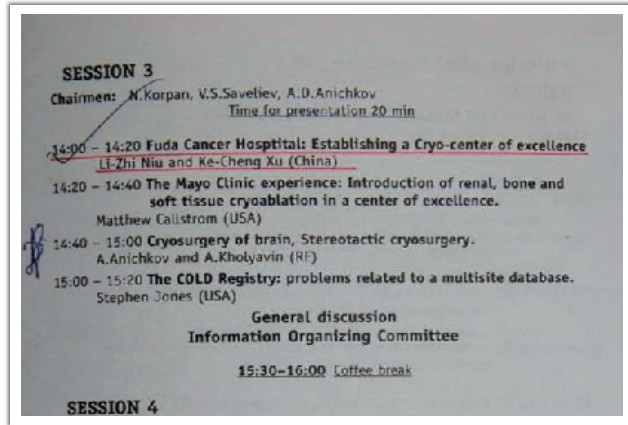
ดร. ทนวิ ลีจื้อ บรรยายในที่ประชุม
สารเย็นโลกครั้งที่ 15

ถ่ายรูปร่วมกับผู้เชี่ยวชาญสารเย็นโลก

ชื่อองค์กรและตามด้วย **“ศูนย์สารเย็นบำบัดยอดเยี่ยม”** มีเวลานำเสนอคนละ 20 นาที ในการประชุมระดับสากลเวลาขนาดนี้ถือว่าค่อนข้างมากแล้ว ดร.ทนวิ ลีจื้อ เป็นตัวแทนพุ่มไม้แนะนำขั้นตอนการก่อตั้งศูนย์สารเย็นบำบัด ขนาดขององค์กร และผลสัมฤทธิ์ที่ผ่านมา

แต่การจะเป็นศูนย์กลางสารเย็นระดับโลกนั้น ต้องยอมรับการซักถามและการท้าทายจากทั่วโลกเช่นกัน หลังจากนั้นสามวันต่อมา พวกเราได้ตอบคำถามของตัวแทนจากประเทศต่างๆ ทั่วโลก เช่น ทำไมพวกคุณจึงคิดสารเย็นผ่านชั้นผิวหนังจึงเกิดอาการแทรกซ้อนน้อยขนาดนั้น? ทำอย่างไรจึงจะทำให้เนื้ออกบบริเวณรอบๆ ถูกทำลายด้วยสารเย็น? ทำอย่างไรจึงจะหลีกเลี่ยง ไม่ให้เกิดการลุกลามซ้ำ ณ อวัยวะเดิมหลังการบำบัดด้วยสารเย็น? ทำอย่างไรจึงจะกระตุ้นภูมิคุ้มกันสารเย็นให้ทำงานได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ? เราจะผนวกการรักษาแบบนี้เข้ากับการรักษาแบบเดิมๆ เพื่อยืดอายุขัยของผู้ป่วยมะเร็งได้อย่างไร? พวกเราโดนคำถามจู่โจมสร้างความเหน็ดเหนื่อยมากมาย โดยเฉพาะในช่วงเช้าของวันที่สอง ที่ประชุมได้ตั้งประเด็นเรื่อง **“วิธีการรักษาโรคมะเร็งตับอ่อน”** ขึ้น โดยหัวข้อที่ใช้ในการอภิปรายก็คือ **“การรักษา มะเร็งตับอ่อนที่โรงพยาบาลพุ่มไม้”** พวกเราก็ได้

โรงพยาบาลโรคมะเร็งฟู้ด้า ศูนย์สารเย็นบำบัดยอดเยี่ยม

พยายามตอบคำถามอย่างใจเย็น ในทีละประเด็น โดยจดจำคำพูดของศาสตราจารย์ Korpan ซึ่งเคยกล่าว ไว้ว่า “พวกคุณมีประสบการณ์การรักษาด้วยวิธีสารเย็นบำบัดมากที่สุดในโลก ดังนั้น พวกเขาย่อมยึดถือเอาพวกคุณเป็นต้นแบบ ขณะเดียวกัน พวกคุณก็เป็นเป้าหมายที่น่าท้าทายด้วยเช่นกัน” ๘

ยินดีทำเรื่องที่มีคุณค่า

การป่วยเป็นโรคมะเร็งนับว่าเป็นภัยพิบัติของทุกคน ครอบครัว แพทย์และพยาบาลจะรู้สึกหรือรู้สึกหนาวกับเรื่องนี้ไม่ได้ ไม่อาจคิดว่า “ไม่เกี่ยวกับตัว เป็นเรื่องไกลตัว” แต่ต้องรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมทุกข์ร่วมสุข ฝ่าฟันอุปสรรคไปพร้อมกับผู้ป่วยและครอบครัว เมื่อมีความรู้สึกเช่นนี้แล้ว พวกเราก็จะมีความรู้สึกร่วมไปกับผู้ป่วยและกล้าจะทำเรื่องที่มีคุณค่าต่อไป ปัญหาที่ดูเหมือนไม่อาจแก้ไขได้ก็จะสามารถหาวิธีแก้ไขจนได้ โรคมะเร็งที่ “ไม่อาจรักษา” ก็จะกลายเป็นโรคที่ “รักษา” ได้

■ เรื่องราวอันซาบซึ้งใจของพิธีกรชื่อดัง

วันหนึ่งของเดือนเมษายน ปี 2008 หู เสี่ยวหมิงชาวเซินเจิ้นโทรศัพท์ถึงผม คุยไปร้องไห้ไป เธอกล่าวว่า “ครอบครัวของฉันแย่แล้ว คุณพ่อของฉันป่วยเป็นโรคมะเร็งตับ” ผมปลอบใจเธอและบอกให้เธอรีบพามาที่กวางเจา

หู เสี่ยวเหมยเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เมื่อสิบปีที่แล้วเธอได้รับรางวัล “ไมโครโฟนทองคำ” หนึ่งในสิบจากทั่วประเทศ จากพิธีกรรายการ “คำคืนที่ไม่เจียบเหงา” ช่วงปี 1990 ผมเคยเป็นแขกรับเชิญในรายการของเธอหลายปีมานี้เราไม่ค่อยได้ไปมาหาสู่กัน เธอเคยเล่าเรื่องราวครอบครัวของเธอให้ผมฟังว่า บิดาของเธอแต่งงานในช่วงที่ประเทศจีนกำลังวุ่นวายในระหว่างปี 1960 จากนั้นมารดาของเธอก็ได้คลอดเธอกับน้องสาว ปัจจุบันคุณพ่อเธอเกษียณจากงานในมณฑลเจียงซีมาพำนักที่เมืองเซินเจิ้นอย่างถาวรแล้ว น้องสาวทำงานโฆษณาแห่งหนึ่งในกลุ่มสื่อเครือเซินเจิ้น เธอมีสามีที่รักเธอและลูกชายวัย 9 ขวบ ครอบครัวมีความสุขตามอัตภาพ

ต่อมาเธอได้เขียนบทความชิ้นหนึ่งลงใน “หนังสือพิมพ์สุขภาพ” ความตอนหนึ่งในบทความกล่าวถึงความรู้สึกของเธอว่า

“เป็นความทรงจำที่ทรงเลือนเพราะไม่อยากจดจำ” เข้าวันหนึ่งของเดือนเมษายน ปี 2008 หลังจากรับทราบข่าวทางโทรศัพท์ว่าคุณพ่อป่วยเป็นโรคมะเร็ง ขณะนั้นดิฉันกำลังเบียดเสียดผู้คนอยู่ในลิฟท์บริษัท ดังฟ้าผ่ากลางใจฉับพลัน เบื้องหน้ามืดไปหมดจนดิฉันต้องยื่นมือไปจับคนข้างๆ เพื่อพยุงตัวมิให้ล้ม สมอของดิฉันในเวลานั้นปรากฏภาพบิดาของน้องจ้าว เพื่อนสนิทของดิฉันที่ถูกโรคมะเร็งตับรุมเร้าจนน้ำหนักเหลือเพียง 30 กว่ากิโลกรัมเท่านั้น บิดาของน้องจ้าวเป็นโรคมะเร็งลำไส้ จากนั้นได้ถูกถามไปที่ตับ ต้องตัดทวารทั้ง ใช้ถุงแขวนอุจจาระและไม่สามารถขยับเขยื้อนเองได้ ไม่สามารถทานอาหารได้ต้องอาศัยอาหารเสริมฉีดผ่านเข้าเส้น ทุกวันเช้า - เย็นคนในบ้านต้องพาบิดานั่งบนเก้าอี้เข็นไปยังหน้าบ้านเพื่อสูบบุหรี่เพราะ

นั่นเป็นความปรารถนาเดียวของคนไข้ แม้ว่าจะทรมานอย่างหาที่สุดมิได้ แต่ผู้ป่วยก็ยังคงยืนยันอยากจะมีชีวิตต่อจนนาทีสุดท้าย เขาพูดกับบุตรสาว ในห้วงเวลาสุดท้ายของชีวิตว่า “ทำเคมีบำบัดอีกสักครั้งเถิด อีกเพียงครั้งเดียว พ่อทนได้”

หลังจากได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคร้ายเพียงสองปีเท่านั้น บิดาของน้องจ้าวก็จากไป น้องจ้าวกับคุณแม่ต้องเสียน้ำตาครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่มีความเจ็บปวดใดของมนุษย์เท่ากับการทนเห็นคนใกล้ชิดได้รับความทุกข์ทรมานจนตาย หัวใจแตกสลายแต่ก็ไม่อาจช่วยอะไรได้แม้แต่คำพูดปลอบใจก็ไม่ช่วยให้ผู้ป่วยดีขึ้น กระบวนการความทุกข์ทั้งหมดทำให้น้องจ้าวกับมารดาต้องจมอยู่กับความทุกข์อย่างแสนสาหัสไม่ว่าจะเป็นทุกข์ด้านเศรษฐกิจหรือทางจิตใจ ดิฉันในฐานะผู้ฟังได้แต่รับฟังและปลอบใจเธอ โดยไม่เคยคิดมาก่อนว่าเหตุการณ์เลวร้ายเช่นนี้จะเกิดขึ้นกับครอบครัวของดิฉัน

ขณะที่ดิฉันตกอยู่ในภาวะสับสนทางจิตใจ คนแรกที่มาปลอบใจดิฉันคือน้องจ้าว ดิฉันถามน้องจ้าวว่า กระบวนการรักษาจำเป็นต้องทุกข์ทรมานแบบนี้ทุกคนหรือ น้องจ้าวตอบว่า โรงพยาบาลไม่มีวิธีการรักษาที่ดีไปกว่านี้แล้ว

แม้ว่าจิตใจจะกังวลและหวาดกลัวเพียงใด แต่ต่อหน้าคุณพ่อดิฉันยังคงต้องสร้างทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้นเพื่อมิให้คุณพ่อเห็นแววตาแห่งความกังวลของพวกเรา เราดิ้นรนแสวงหาความช่วยเหลือจากทุกสารทิศ แต่ไม่ว่าจะเป็นโรงพยาบาลใดต่างก็ลงความเห็นว่า มะเร็งตับระยะสุดท้ายอยู่ในภาวะแพร่กระจาย ไม่สามารถผ่าตัดได้ ทำได้เพียงการให้เคมีบำบัด และมีชีวิตอยู่ได้เพียง 4-6 เดือนเท่านั้น

ดิฉันเริ่มหลับและถูกปลุกจากฝันร้ายทุกคืน ขณะที่กำลังรู้สึกท้อแท้ไม่มีทางเลือก จับพลัน ดิฉันก็นึกถึงคนๆ หนึ่งขึ้นมาได้ นั่นคือ นพ.สวี่ เค่อเจิง ผู้อำนวยการโรงพยาบาลมะเร็งพุทฺธากวางเจา ดิฉันจำได้ว่า เคยช่วยทาง

โรงพยาบาลออกรายการเพื่อรับบริจาคช่วยเหลือผู้ป่วยมะเร็งสองราย ดิฉันโทรศัพท์เล่าอาการของคุณพ่อให้ นพ.สวีสงเพื่อสอบถามความเห็นท่าน ขณะนั้นท่านบรรยายอยู่ต่างประเทศ ท่านกำชับดิฉันว่า “เสียวเหมย ไม่ว่าคุณจะได้เลือกการรักษาที่โรงพยาบาลใด คุณต้องระลึกไว้เสมอว่า โรคชนิดนี้ทำให้ดับทำงานได้ไม่ดี อย่าตัดสินใจทำเคมีบำบัดง่าย ๆ”

ในเวลานั้นดิฉันรู้สึกสับสนเพราะโรงพยาบาลปัจจุบัน นอกจากผ่าตัดแล้ว ทางเลือกที่เหลือก็มีแค่เคมีบำบัด ไม่ก็ฉายแสง หากผู้ป่วยไม่สามารถรับการผ่าตัด เคมีบำบัดก็ไม่ใช่วิธีทางเลือก ถ้าเช่นนั้นยังมีทางเลือกใดอีก

แม้ว่าจิตใจของดิฉันจะเต็มไปด้วยความสับสน แต่ดิฉันก็เลือกที่จะเชื่อคำพูดของคุณหมอ สวีสง จำได้ว่าเมื่อสิบปีที่แล้ว ท่านเคยพูดออกรายการโทรทัศน์ที่ดิฉันเป็นผู้จัดว่า อย่าไปหลงเชื่อโฆษณาเรื่อง “การรักษาด้วยยีนบำบัด” ซึ่งล้วนเป็นการโฆษณาหลอกลวงทั้งเพ หลังจากที่ท่านเดินออกจากห้องส่งไม่นานก็ถูกคนชมชู้ว่า “ศาสตราจารย์สวีสง เราว่าสิ่งที่คุณพูดคือวิทยาศาสตร์ แต่อย่ามาขายทางทำมาหากินของคนอื่น ระวังชีวิตของคุณและครอบครัวของคุณเอาไว้ให้ดี”

เสียวเหมยพร้อมสามีและมารดาพาบิดามาที่โรงพยาบาลพุด้า ผมดูผล CT สแกน พบว่า ก่อนเนื้อภายในตับอยู่ในภาวะลุกลาม มีขนาดใหญ่ เล็ก รวมกันสิบกว่าก้อน ค่าอัลฟาไกลโคโปรตีน (ค่า AFP) 200 กว่า ไมโครกรัม แม้ว่าผมจะวิจัยมะเร็งตับมาหลายสิบปี แต่ทุกครั้งที่เจอผู้ป่วยมะเร็งตับผมจะรู้สึกหวาดกลัว เพราะมีโนภาพมกย้อนกลับไปในอดีตเมื่อ 40 ปีที่แล้ว วันหนึ่งขณะที่ผมกำลังลงตรวจก็มีคนมาแจ้งว่า มารดาของผมมาผมรีบเดินกลับไปหือพักแพทย์ เมื่อไปถึงผมถึงกับตกตะลึง เบื้องหน้าผมคือคุณแม่ที่ไม่เจอกันเพียงไม่กี่เดือน สภาพร่างกายของท่านอิดโรย สองมือกุมท้องด้านขวาบน ผมรีบเดินไปคลำที่ท้องคุณแม่ หัวใจผมสลาย ก่อนเนื้อขนาดใหญ่ดันท้องด้านขวาขึ้นมา ผมรู้ทันทีว่าก่อนหน้านั้นคือมะเร็งตับระยะ

สุดท้าย มีชีวิตอยู่ได้ไม่เกิน 3 เดือน แม้รู้ว่าไม่มีประโยชน์อันใดที่จะเชิญแพทย์ผู้เชี่ยวชาญจากเชียงใหม่มารักษาคุณแม่ แต่ผมก็ตัดสินใจทำในฐานะหมอ และในฐานะลูกของแม่ผู้ซึ่งทนเลี้ยงพอกผมมาด้วยความยากลำบากต้องมาจากพวกเราไปด้วยอายุที่ยังไม่ถึง 60 ปี ผมยังไม่ทันได้ตอบแทนพระคุณของท่าน แม่ก็จะมาจากผมและน้องๆ ที่ยังเล็กอยู่อย่างไม่มีวันหวนกลับ ผมเห็นแววตาที่พยายามฝืนกลั้นน้ำตาของเสี่ยวเหมย ในใจของผมปวดร้าวขึ้นมาอีกครั้ง เสี่ยวเหมยกอดแขนผมไว้นั่น ผมรู้สึกได้ว่าเธอสิ้นใจไปแล้ว เธอบอกผมว่า “ศาสตราจารย์สวี่ คุณต้องช่วยพ่อดิฉันนะคะ ฉันกับน้องสาวขาดพ่อไม่ได้”

โรคมะเร็งตับของคุณพ่อเสี่ยวเหมยไม่อาจผ่าตัดได้ ส่วนการทำเคมีบำบัดมีแต่จะส่งผลเสีย การฉายแสงก็ไม่มีประโยชน์ สารเอ็นบำบัดของโรง

คุณพ่อเสี่ยวเหมย ในอิริยาบถสบายๆ ที่บ้าน

พยาบาลช่วยได้ในกรณีที่จำนวนก้อนเนื้อมีไม่มากนัก คำขอร้องของเสียหยาทำให้ผมไม่มีทางเลือก ผมจึงพยายามคิดหาทางออกของทางตันนี้ให้ได้ ผมตัดสินใจรักษาบิดาของเสียหยาด้วยการสร้างภูมิคุ้มกันรวมเพื่อให้ก้อนเนื้อ **“หลับไหล”** และสามารถอยู่ร่วมกับผู้ป่วยอย่าง **“สันติ”** ต่อไปได้

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะฟ้ามีตาหรืออำนาจแห่งความรัก ผลการรักษาออกมาค่อนข้างน่าพอใจ ซึ่งตรงกับที่เสียหยาพูดไว้ในรายการ **“คนเมตตาความรัก คนเมตตากำลังร้องขอความช่วยเหลือ”** ว่า

ภายใต้สถานการณ์ที่ของเธอตึงที่ไม่สามารถผ่าตัด ไม่สามารถทำเคมีบำบัดหรือแม้กระทั่งฉายแสง คุณพ่อถูกจุดขึ้นจากเหว สิ้นหนาคุนพ้อมีเลือดฝาดและกลับมามีเรี่ยวแรงเหมือนเดิม ค่าบ่งชี้มะเร็งลดลงจนเข้าสู่ภาวะปกติ ช่วงเช้าคุณพ่อจะไปเป่าขลุ่ยเล่นที่สวนสาธารณะ ช่วงบ่ายไปตีปิงปอง สดสัปดาห์ไปเล่นไพ่และตกปลา ไม่มีใครดูออกเลยว่า ท่านคือผู้ป่วยโรคมะเร็งระดับระยะสุดท้าย

เดือนพฤศจิกายน 2009 ผมได้ไปที่บ้านของบิดามารดาของเสียหยาที่เขินเจิ้น พวกเขาอาศัยอยู่ที่คอนโด 30 ชั้นอันเจียบสงบ ลักษณะห้องแบบสองห้องนอนหนึ่งห้องรับแขก หนึ่งในห้องนอนถูกจัดให้เป็น **“ห้องดนตรี”** ภายในห้องนอกจากเครื่องเสียงแล้ว ยังมีขลุ่ยและซอขนาดเล็กใหญ่วางเรียงราย คุณพ่อของเสียหยาเป็นนักดนตรีขลุ่ยประจำคอนโดแห่งนั้น กรรมการที่อยู่อาศัยมักเชิญท่านไปร่วมกิจกรรมที่ทางกรรมการจัดเสมอ ที่ชั้นตู้โชว์บริเวณห้องรับแขกมีไม้ปิงปองวางเรียงรายเต็มไปหมด มารดาของเสียหยาเลยให้ผมฟังว่า สามีของเธอยังเป็น **“โค๊ช”** ให้กับผู้พ่านักในคอนโดแห่งนี้ด้วยในแต่ละวันบิดาของเสียหยาจะไปที่ห้องสันทนาการของคอนโดเพื่อตีปิงปองอย่างน้อย 2 ชั่วโมง ทันทีที่ครอบครัวของเสียหยาทราบว่าผมมาเยี่ยม ทั้งเสียหยาภรรยาและน้องสาวซึ่งพักอยู่ไม่ไกลนักก็รีบชุดมาหาผม เสียหยาพูดกับผมว่า **“หลังจากหายป่วย วิธีการมองโลกและนิสัยของคุณพ่อเปลี่ยนแปลง**

ไปมาก เมื่อก่อนท่านเป็นพนักงาน ทุกสิ่งทุกอย่างภายในบ้านต้องพึ่งพาท่าน เดียวนี้ท่านเป็นคนบันเทิง” บิดาของเธอนั่งอมยิ้มอยู่ข้างๆ จากนั้นได้พาผมไปที่ระเบียบทางเดินแล้วอวดสัตว์เลี้ยงต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นปลาทอง กระต่าย หรือหนูขาวด้วยความภาคภูมิใจ

เมื่อได้เห็นสภาพการฟื้นตัวของบิดาของเลี้ยวเหมย (ทางการแพทย์เรียกว่าทำให้โรคบรรเทา แต่ไม่ได้เป็นการรักษาให้หายขาด) เห็นความสุขของครอบครัวนี้ที่เกิดจากการได้เห็นบิดาแข็งแรง คนอาซีพหมอบอย่างผมก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกว้า อาซีพหมอบเป็นอาซีพที่ศักดิ์สิทธิ์จริงๆ

ในฐานะแพทย์หรือพยาบาล พวกเราต้องยินดีที่จะรู้สึกซาบซึ้งใจไม่ว่าผู้อื่นทำให้ซาบซึ้งหรือไปทำให้ผู้อื่นซาบซึ้งก็ตาม ความรักของเลี้ยวเหมยที่มีต่อบิดานั้น ทำให้ผมรู้สึกซาบซึ้งใจ ผมในฐานะที่ถูกทำให้ซาบซึ้งใจได้ กระทำเรื่องที่ทำให้ผู้อื่นซาบซึ้งต่อไปเพิ่มขึ้น นี่ก็คือ **“ความซาบซึ้งใจแบบยกกำลัง”** หู เลี้ยวเหมยพูดกับผมว่า

“นับตั้งแต่คุณพ่อป่วย ดิฉันได้ย่างเท้าเข้าสู่ชีวิตของผู้ป่วยมะเร็งในแต่ละวันจะได้รับทราบข่าวสารการป่วยเป็นมะเร็งของผู้ป่วยหรือไม้ก็ครอบครัวของพวกเขา ฉันสัมผัสได้ถึงการนำมาซึ่งความทุกข์แสนสาหัสของโรคนี้ ได้เห็นความพยายามในการดิ้นรนให้ตนหรือคนในครอบครัวหลีกเลี่ยงพ้นจากห้วงแห่งความตาย เห็นอารมณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความกลัว ความหวัง ความเสียใจ หรือความสุขจากการได้คนที่รักกลับคืนมา ได้เห็นพญามัจจุราชที่เยื้องย่างใกล้เข้ามาในชีวิตมนุษย์อย่างน่าตกใจ พวกเราต่างให้กำลังใจและดูแลซึ่งกันและกัน เพราะเราต่างล้วนตกอยู่ในสภาพ “คนปากเหวกันทั้งนั้น” แรงหนุนจากมิตรภาพจึงเป็นสิ่งล้ำค่าที่สุดในเวลานี้ การพลัดพรากเป็นสิ่งที่พวกเราไม่อยากจะเผชิญมากที่สุด ทุกครั้งที่ส่งผู้กล้าจากไป ในใจพวกเราทุกคนต่างรู้สึกถึงความสูญเสียอันโหดร้าย บางครั้งดิฉันกลับถึงบ้านด้วยสภาพความรู้สึกที่ย่ำแย่ สามีกะทราบทันทีว่า คงมีอะไรที่ไม่พึง

ปรารถนาเกิดขึ้นอีก และจะพูดกับดิฉันว่า “หากแบกรับความรู้สึกเช่นนี้ไม่ไหว ก็ไม่ควรสัมผัสกับเรื่องนี้ให้มากนัก”

“พี่เสี้ยวเหมยคะ เมื่อคืนวาน นพ.หวัง แพทย์เจ้าของไข้ของคุณพ่อ ได้ส่งข้อความถึงฉันว่า ผลค่ามะเร็งที่ตรวจไปเมื่อวันจันทร์ลดลงเหลือระดับ 4 ค่ะ พวกเราแทบไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยินจนต้องถามย้ำไปหลายครั้ง เป็นความเมตตาจากฟ้าที่ดลบันดาลให้พวกเราพบกับผู้อำนวยการสวี่ ผลการรักษาที่นี่ทำให้พวกเรารู้สึกดีขึ้น แต่หาหนทางป้องกันมิให้โรคลกลับมากำเริบยังอีกยาวไกล แต่เราจะเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กันไป เราได้เห็นตัวอย่างจากคุณพ่อของพี่และตัวอย่างจากตัวผู้อำนวยการสวี่เอง ทำให้ฉันรู้สึกมั่นใจขึ้นเยอะเลยคะ” (หลี่ เจินเจิน จากสถานีโทรทัศน์เฟิ่งหวง)

■ “สวัสดี เสี้ยวเหมย พ่อของฉันทนนอนราบไม่ได้มาเป็นเวลาครึ่งปีแล้ว นอนไม่ได้ ตัวร้อนบ่อยมาก หลังจากที่มารักษาที่โรงพยาบาลฟูต้าได้ 5 วัน ปัญหาทั้งหมดล้วนได้รับการแก้ไข คุณพ่อดีใจมากค่ะ ร้องเพลงคนเดียวในห้องนอน กลางคืนนอนรวดเดียวถึงสว่าง ขอบคุณเสี้ยวเหมยที่ช่วยแบ่งปันประสบการณ์ของคุณพ่อของคุณให้ฉันฟัง”

“เสี้ยวเหมย ฉันมีข่าวดีจะบอกคุณ วันนี้คุณพ่ออยากอาหารแล้วเมื่อก่อนจะบารุงอะไรให้ก็ไม่ยอมทาน นอกเสียจากฉันเดินไปเคาะยื่นเคาะยอท่านถึงจะยอมทานบ้าง วันนี้คุณพ่อบอกว่าอยากทานไก่ ฉันดีใจมาก ในใจรู้สึกขอบคุณศาสตราจารย์สวี่ที่ให้การดูแลเอาใจใส่คุณพ่อ ก่อนพาคุณพ่อไปโรงพยาบาลฟูต้า คุณพ่อได้เข้าโรงพยาบาลท้องถิ่น 20 กว่าวัน คุณหมอที่นั่นเห็นคุณพ่อตัวร้อน อาเจียนเป็นเลือดต่างพากันตัวสั่น กุลิ์จวอแก้ปัญหาแต่ก็ทำได้แค่ควบคุมสถานการณ์เบื้องต้นเท่านั้น จนคุณหมอหมดหนทางรักษาพวกเราจึงพาท่านกลับบ้าน หลังจากนั้น 3 วันพวกเราส่งคุณพ่อมาถึงมือหมอสวี่ อาการของคุณพ่อดีขึ้นราวกับปาฏิหาริย์ ฉันรู้สึกดีใจมากวันนี้ทันทีที่คุณหมอส่งลิงจากเครื่องบินฉันก็รีบไปหาท่านทันที ฉันรู้สึกซาบซึ้ง

ในบุญคุณของคุณหอมมาก ฉันจะจดจำสิ่งดีๆ ที่พวกคุณมอบให้กับครอบครัวฉันตลอดไป” (เสียงดัง)

ใช่แล้วค่ะ นี่เป็นประสบการณ์ที่ยากลำบากที่สุด ขณะเดียวกันเราหวังจะได้พบผู้กล้าที่สามารถเอาชนะเจ้าโรคร้ายนี้ ซึ่งความหวังของพวกเราก็คือความหวังเดียวกับของคุณพ่อ ขณะเดียวกันพวกเราก็หวาดกลัวที่จะรับรู้เรื่องราวการล้มตายของเพื่อนที่เป็นมะเร็ง ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่มนุษย์อย่างเราจะแบกรับไหว บนความรู้สึกลึกซึ้งทั้งสองด้าน มนุษย์เราจะต้องใช้ความเพียรพยายามและสภาพจิตใจที่เข้มแข็งเพียงใดจึงจะเดินอยู่บนถนนสายนี้มิให้ล้มลงได้

■ ความปรารถนาของเกลัสกรชาวนิวซีแลนด์

ผู้ป่วยส่วนใหญ่มักไม่อยากจะเปิดเผยประวัติการเจ็บป่วยของตน ลิบกว่าปีที่แล้วผมเคยรักษาผู้ป่วยนักธุรกิจชาวฮ่องกงคนหนึ่ง เขาป่วยเป็นโรคมะเร็งลำไส้ ไตอักเสบเรื้อรัง และภาวะโลหิตเป็นพิษ (ยูเรเมีย) ขณะนั้นผมลงตรวจที่โรงพยาบาลในเซินเจิ้น ผมแจ้งให้ผู้ป่วยทราบว่าต้องทำการรักษาทันที โดยก่อนอื่นต้องฟอกไตต่อเมื่อไตทำงานดีขึ้นจึงผ่าตัด แต่นักธุรกิจท่านนั้นยืนยันว่าจะขอกลับไปทำธุระที่บริษัทแล้วจึงกลับมารักษา พร้อมทั้งกำชับให้ผมเก็บข้อมูลประวัติผู้ป่วยเป็นความลับ ห้ามบอกแม้กระทั่งลูกชายของเขา แน่แน่นอนว่าผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ อีกสองเดือนต่อมาเขาเสียชีวิต เหตุการณ์นี้ทำให้ผมเจ็บปวดใจจนถึงทุกวันนี้

ต้นปี 2005 เกลัสกรชาวนิวซีแลนด์คนหนึ่งเดินทางมารักษาตัวที่โรงพยาบาลฟู้ต้า เธอป่วยเป็นโรคมะเร็งเต้านมและแพร่กระจายไปที่ต่อมน้ำเหลือง โรงพยาบาลไอค์แลนด์ในประเทศนิวซีแลนด์แนะนำให้เธอผ่าตัด แม้ว่าเธอจะอายุ 46 ปีแล้วแต่เนื่องจากยังโสด เธอจึงปฏิเสธการผ่าตัดเต้านมทิ้ง หลังจากที่เธอหาข้อมูลจากทางออนไลน์จนเจอข้อมูลของฟู้ต้า

สตรีชาวนิวซีแลนด์กำลังบอกเล่า
 ประสบการณ์การรักษาของตน

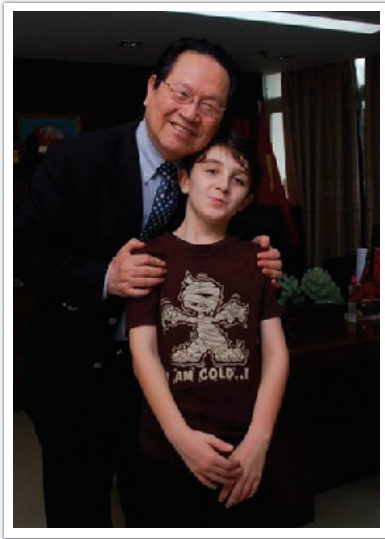
เธอจึงตัดสินใจมาที่ฟู้ด้า ทันทีที่เข้า
 โรงพยาบาลเธอยื่นเงื่อนไขสาม
 ประการ ข้อหนึ่ง ห้ามแพร่กระจาย
 ข้อมูลการป่วยเป็นมะเร็งเต้านม
 ของเธอให้ผู้ใดทราบเด็ดขาด ข้อ
 สอง ห้ามผ่าตัดเต้านมเธอทั้งเป็น
 อันขาด ข้อสาม ต้องรักษารูปทรง
 เต้านมให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์ เรา
 เริ่มต้นจากการฉีดยาเอ็นบีบีเข้า
 ใต้ผิวหนังจากนั้นกำจัดต่อมน้ำ
 เหลืองที่มีปัญหาได้รั้งแรกของเธอ
 โดยไม่กระทบกระเทือนเต้านมของ
 เธอเลยแม้แต่หยดเดียว เดือนพฤษภาคม

2006 ผมได้รับเชิญให้ไปบรรยายที่ประเทศนิวซีแลนด์ หลังจากร่างกายของ
 เกลัซเซอร์ ผู้นี้ฟื้นฟูก่อนเป็นปกติ เธอได้อาสาพาพวกเราเดินทางไปเยือนตาม
 สถานที่ต่างๆ ในนิวซีแลนด์ ครั้งหนึ่งหลังการบรรยายของผม เธอขอ
 อนุญาตขึ้นเวทีบอกเล่าประสบการณ์การป่วยเป็นมะเร็งเต้านมของเธอตั้ง
 แต่แรกเริ่มจนกระทั่งเดินทางไปรักษาตัวที่ประเทศจีน เธอเปิดเสื้อตัวนอกขึ้น
 ไปที่เสื้อตัวในเพื่ออวดเต้านมที่ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ จากนั้นเธอพูดขึ้นว่า
 “ความปรารถนาของฉันก็คือการได้บอกเพื่อนผู้ป่วยมะเร็งเต้านมด้วยกันว่า
 นอกจากการผ่าตัดแล้วยังมีวิธีอื่นที่ดีกว่า”

■ “ปัญหาสำคัญ” ของเด็กชายชาวออสเตรเลีย

วันที่ 10 มิถุนายน 2010 ผมได้รับอีเมลล์จากเลขาขณะเยือนประเทศอเมริกาว่า Ciccotosto หลานชายของผู้ป่วยชาวออสเตรเลียที่ตึกผู้ป่วย 7 เขียนจดหมายถึงผมว่า “ศาสตราจารย์สวี่ที่เคารพ คุณดีต่อผมและครอบครัวผมมาก ผมหวังว่าคุณจะเบิกบานใจในการเดินทางไปอเมริกาครั้งนี้ ผมมีปัญหาสำคัญอยากปรึกษา ผมอยากเป็นหมอและอยากเรียนอาชีพนี้จากโรงพยาบาลของคุณตั้งแต่ตอนนี้ได้หรือไม่? ผมพร้อมที่จะเรียนรู้และทำงานที่โรงพยาบาลแห่งนี้อย่างสุดความสามารถ” นี่เป็นคำพูดของเด็กชายวัย 9 ขวบ ดูรู้ดีถึงสาเหตุหลังจากที่ผมอ่านจดหมายฉบับนี้ความรู้สึกผมกลับไม่สามารถนิ่งลงได้งานของพวกเราทำให้เด็กคนหนึ่งซาบซึ้งใจได้ขนาดนี้เชียวหรือ

ปู่ของเด็กชายคนนี้คือ Giglia เป็นชาวเพิร์ทซึ่งอยู่ทางทะเลตะวันตกของออสเตรเลีย ที่เมืองแห่งนี้มีผู้ได้รับรางวัลโนเบลสาขาโรคทางเดินอาหารถึงสองท่าน คือ มาร์แชลล์และวอล์เลน พวกเขาค้นพบเชื้อแบคทีเรีย *Helicobacter Pylori* ที่เป็นสาเหตุสำคัญของโรคกระเพาะอาหาร ซึ่งเป็นข้อมูลใหม่ที่สำคัญสำหรับโรคมะเร็งกระเพาะอาหาร Giglia ปู่ของเด็กชายคนนี้ป่วยเป็นโรคมะเร็งกระเพาะอาหาร หลังจากตรวจพบก็ไม่สามารถผ่าตัดได้แล้ว การทำเคมีบำบัดไม่สามารถควบคุมอาการของโรคได้ ปัจจุบันเขาอายุ 71 ปี เป็นเจ้าของธุรกิจโรงแรมแห่งหนึ่ง มีบุตรสาว 3 คน บุตรชาย 1 คน เดือนกันยายน 2009 คุณปู่เดินทางมาประเทศจีนเพื่อรักษาตัวที่ โรงพยาบาลฟู่ต้าพร้อมบุตรสาว 2 คนและหลานชาย 1 คน หลังจากรักษาพบว่า สามารถควบคุมอาการของโรคไว้ได้ หนึ่งเดือนที่แล้วคุณปู่ได้ทำการตรวจคัดกรองอาการอีกครั้งพบว่า เนื้องอกในกระเพาะอาหารและที่แพร่กระจายไปต่อมน้ำเหลืองส่วนใหญ่ ดีขึ้น ครอบครัวคุณปู่ดีใจกันมากจึงตัดสินใจเดินทางมาโรงพยาบาลฟู่ต้าอีกครั้งเพื่อทำการรักษา “แบบมั่นคง” ต่อไป เวลานอกเหนือจากการรักษาพวกเขาพากันท่องเที่ยวตามสถานที่ต่างๆ

เด็กชายชาวออสเตรเลียผู้ไร้เดียงสา

ในเมืองกวางเจา มีความสุขกับนิยาม
 ของเมืองที่ว่า **“เรื่องกินต้องที่กวาง
 เจา”** คุณปู่พูดว่า “หลานชายของปู่
 ฉลาดมาก เมื่อเห็นสุขภาพของปู่ดี
 วันดีคืนดี จึงฝันอยากเรียนหมอที่
 ประเทศจีน” วันที่ 26 มิถุนายน
 2010 คุณปู่ออกจากโรงพยาบาล ผม
 พบพวกเขาที่ห้องโถงโรงพยาบาล
 โดยบังเอิญ หลานชายของคุณปู่จับ
 มือผมไว้แน่นขอให้ผมสัญญาว่าเมื่อ
 เขาโตขึ้นจะรับเขาให้ฝึกงานด้าน
 แพทย์ที่โรงพยาบาลปู่

■ เว็บไซต์อาสาสมัครชาวฟิลิปปินส์

บ่ายวันที่ 23 มิถุนายน 2010 ผู้ป่วยชาวฟิลิปปินส์กำลังสังสรรค์กัน
 ที่ห้องประชุมโรงพยาบาล หลายปีมานี้ผู้ป่วยชาวฟิลิปปินส์เดินทางมารักษา
 ตัวที่โรงพยาบาลฟู้ด้ามากมาย บางครั้งยอดผู้ป่วยสูงสุดในคราวเดียวถึง 70
 คน ผู้ป่วยเหล่านี้มักรวมตัวสังสรรค์กันที่ห้องประชุมข้าง ที่ร้านกาแฟข้าง
 บางครั้งขอให้หน่วยบริการลูกค้าของโรงพยาบาลติดต่อสังสรรค์กันนอก
 สถานที่ หัวข้อในการสังสรรค์มักเป็นการพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์
 การรักษา หรือไม่ก็เชิญบาทหลวงมาจัดกิจกรรมทางศาสนา ทว่า กิจกรรม
 ในวันนี้ค่อนข้างพิเศษต่างจากทุกครั้ง เพราะวันนี้ Mr. Glenn F. Gorpín
 หัวหน้าฝ่ายบริหารกรมกงสุลฟิลิปปินส์ประจำเมืองกวางเจาได้รับเชิญให้
 ร่วมงานใน ครั้งนี้รวมถึงผมด้วย

We aim to inspire Filipino people with cancer to view FUDA as NEW OPTION for cancer treatment to continue to fight and live a new life.

Who we are

Philippine Volunteers for Fuda (PVF) is a group of Filipinos who have received successful cancer treatments at Fuda. This group also includes their families and friends who have accompanied them while being treated at Fuda.

The idea was conceived by some of these Filipinos who have experienced the difficulties of the patients and families in getting accurate information and the steps to be taken from the time they heard about Fuda up to the time when the patient and families decided to go to Fuda.

In light of these experiences, PVF was born to provide detailed information and step by step procedure in every step of the way for these patients and families to avoid confusion and wrong expectations.

Through this website we encourage Filipino patients, families and friends to use these information and share their experiences with others who may find them useful in making the right decision and how to follow easy steps in the process.

Are you a first time patient?

Click here to learn more about: Treatments, Cost, Rooms, Food, Airfare, etc...

MIKE AND CHONA'S CORNER

[What's New](#)
[Events at Fuda](#)
[Announcement](#)
[Ask Mike and Chona](#)

Mike and Chona (Website Administrators)

INFORMATION IS POWER

[Fuda Cancer Treatments](#)
[Cancer Screening Test](#)
[Compassion experiences](#)
[Need to talk to someone?](#)
[Fuda patients' Caregroup](#)
[Doctors' Opinion](#)

TESTIMONIALS

Nestor Bonifacio is inspired these days to spread the word about a hospital...

[Read more](#)

It was a sweet victory for her and our family as well, she having fought...

[Read more](#)

I still have the memories of the

ส่วนหนึ่งในเว็บไซต์ของอาสาสมัครชาวฟิลิปปินส์

Mr. Nestor ชาวฟิลิปปินส์สัญชาติอเมริกันเคยเป็นคนแรกว่า “พวกเราล้วนเป็นลูกหลานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เราต้องรู้จักบุญคุณของพระองค์ ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่ประทานชีวิตแก่พวกเรา ขอบคุณโรงพยาบาลฟูด้าที่มอบความหวังในการให้ชีวิตใหม่แก่พวกเรา พวกเราต้องนำความรู้สึยกายกทดแทนบุญคุณนี้ไปช่วยเหลือผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ” เขากล่าวต่อว่า “ผู้ป่วยชาวฟิลิปปินส์ทั้งหมดในโรงพยาบาลฟูด้าล้วนอาสาสมัคร พวกเราต้องการให้ผู้คนรู้จักโรงพยาบาลฟูด้ามากขึ้น เพื่อต้องการให้พวกเขารู้ว่าชีวิตของพวกเขาจะสามารถยืนยาวออกไปด้วยโรงพยาบาลแห่งนี้”

คุณ Nestor เป็นชาวฟิลิปปินส์สัญชาติอเมริกันที่มีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้เกษียณอายุในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงจากบริษัทแห่งหนึ่ง ปีนี้อายุ 69 ปี เมื่อ 6 ปีที่แล้วเขาป่วยเป็นโรคมะเร็งต่อมลูกหมาก ตอน

ตรวจพบนั้น มะเร็งได้แพร่กระจายเข้าต่อมน้ำเหลืองและกระดูกแล้ว ได้รับการรักษาด้วยวิธีเคมีบำบัดและรักษาต่อมไร้ท่อในประเทศอเมริกาจนสามารถควบคุมโรคได้ระดับหนึ่ง แต่ไม่นานมันก็กลับกำเริบขึ้นมาอีก มีนาคม 2009 คุณ Nestor ได้เดินทางมาที่ฟู้ดาโดยได้รับการรักษามะเร็งที่ต่อมลูกหมากด้วยวิธีผสมผสาน ไม่ว่าจะเป็นการรักษาด้วยวิธีสารเย็นบำบัด การรักษาแบบแทรกแซงเส้นเลือดและภูมิคุ้มกันบำบัดจนสามารถควบคุมอาการของโรคได้เกือบทั้งหมด เดือนตุลาคม คุณ Nestor เดินทางกลับกรุงมะนิลาด้วยความรู้สึกอยากทดแทนบุญคุณ ด้วยความช่วยเหลือจากน้องชาย เขาได้จัดบรรยายเกี่ยวกับการรักษามะเร็ง ณ โรงแรมที่ดีที่สุดในกรุงมะนิลา มีผู้เข้าร่วมฟังบรรยายในครั้งนั้น 500 กว่าคน โดยเชิญพบกับ ดร.มู๋ เฟิงไปบรรยาย หลังการบรรยาย 3 วัน พวกเราตรวจวินิจฉัยผู้ป่วยจำนวน 150 คน ช่วงไม่กี่ปีมานี้ คุณ Nestor ทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงเรื่องการรักษามะเร็งแก่ประชาชนชาวฟิลิปปินส์มาโดยตลอด คุณ Nestor บอกว่าเว้นแต่การลงมือรักษาที่เขาทำไม่เป็นแล้ว นอกนั้นเขาทำหน้าที่ได้เสมือน “คุณหมอ” คนหนึ่งที่เดียว

เนื้อหาการบรรยายในวันนั้นอยู่ที่การแนะนำเว็บไซต์ของอาสาสมัครชาวฟิลิปปินส์ หลังจากที่คุณ Nestor กล่าวจบ บนหน้าจอในห้องประชุมก็ปรากฏเนื้อหาของเว็บไซต์ ชื่อเว็บไซต์ดังกล่าวคือ Philippine Volunteers for Fuda, PVF ผู้ผลิตเว็บไซต์ดังกล่าวเป็นสามภรรยาชาวฟิลิปปินส์สัญชาติอเมริกันคนหนึ่ง สามีนี้อีกชื่อ Mike ภรรยาชื่อ Chonatrivinio ตัวภรรยาป่วยเป็นมะเร็งกระดูกที่โตด้านขวาแพร่กระจายไปที่ปอด เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลฟู้ดาเมื่อปีที่แล้ว หลังออกจากโรงพยาบาลทั้งคู่ได้สร้างเว็บไซต์ดังกล่าวขึ้น สำคัญสำคัญเป็นการบอกเล่าประสบการณ์การรักษา วิธีการรักษามะเร็งด้วยวิทยาการใหม่ๆ ของผู้ป่วย ซึ่งรวมถึงประสบการณ์ของคุณ Nestor ด้วย

ผู้ป่วยชาวฟิลิปปินส์ใน ร.พ. พุด้า ด้านหน้าชาวคนที่ 7 คือ
หัวหน้าฝ่ายบริหารกรมการกงสุลฟิลิปปินส์ประจำเมืองกวางเจา

อาสาสมัครคืออะไร พวกเราให้คำนิยามไว้ว่า “ผู้ที่ไม่มีดีดผลประโยชน์
เงินทอง เกียรติยศส่วนตัวเป็นที่ตั้ง ทำทุกสิ่งเพื่อส่วนรวมอย่างจิตอาสา”
คือผู้ที่อุทิศทั้งเวลา ทรัพยากรส่วนตัวเพื่อประโยชน์ส่วนรวม อาสาสมัคร
แท้ที่จริงแล้วคือ การถ่ายทอดความรักของมวลมนุษย์ต่อมวลมนุษย์ด้วยกัน
พวกเขาไม่ได้เป็นทั้งผู้นำทางสังคมหรือนักการศึกษาใดๆ แต่พวกเขาใช้รูปแบบ
การดำรงชีวิตของตนส่งมอบความรักเป็นสื่อกลางทางอารยธรรมที่
ถ่ายทอดให้กับชีวิตของผู้อื่นต่อไป คุณงามความดีนี้เริ่มต้นจากปัจเจกและ
งอกงามสู่สังคมโดยรวมอย่างงดงาม

พวกเขาทำให้ผมรู้จักคำว่าอาสาสมัครอย่างแท้จริง เงินทองอาจเป็น
สิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์บนโลกใบนี้แต่ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด คนเรายังต้องการ
ความรักและจิตวิญญาณ อาสาสมัครมีมาตั้งแต่อดีต ในสมัยก่อนรูปแบบ
ของอาสาสมัครคือการให้คำปรึกษาทางการรักษาและยาฟรี แต่ปัจจุบันรูปแบบ
ของอาสาสมัครได้เปลี่ยนแปลงไป นอกเหนือจากเว็บไซต์ของอาสาสมัคร
ชาวฟิลิปปินส์ เท่าที่พวกเราทราบ ผู้ป่วยชาวเดนมาร์กก็เริ่มเขียนบล็อกหลัง
ออกจากโรงพยาบาล เป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของตนต่อสาธารณชน
และเป็นการประชาสัมพันธ์ข้อมูลของโรงพยาบาล ในแง่ของการตลาด
อาสาสมัครเท่ากับให้บริการในการตลาดของโรงพยาบาลนั่นเอง

ผมรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบคุณอาสาสมัครที่ทำประโยชน์เพื่อส่วนรวมเหล่านี้ อาชีพ “ช่วยชีวิต บรรเทาความเจ็บปวด” อย่างพวกเราต้องบากบั่นและต่อสู้เพื่อให้ความรักของมนุษย์ต่อมนุษย์ในสังคมเป็นจริง พวกเราใช้จิตใจสัมผัสให้ถึงจิตวิญญาณชาวอาสาสมัครเพื่อยกระดับคุณภาพของตนให้สูงขึ้นตาม

■ ติดต่อสื่อสารแบบ “ส่วนบุคคล”

หัวข้อนี้มีความคล้ายคลึงกับหัวข้อที่ผ่านมา ประเด็นสำคัญคือ เราต้องเอาใจเราใส่ใจผู้ป่วย ไม่ควรใส่ใจผู้ป่วยผ่านวิชาชีพของตนเท่านั้น ผมมักถามตัวเองเสมอว่า กรณีของบิดาของหนู เสี่ยงไหม หากผมไม่รู้จักกับเสี่ยงไหมเป็นการส่วนตัว หากเสี่ยงไหมมอบความไว้วางใจให้พวกเราดูแลบิดาของเธอ ผลการรักษาจะเป็นเช่นนี้หรือไม่? ผมจึงขออนุญาตใช้คำว่า “ส่วนบุคคล” ในหัวข้อนี้ ซึ่งผมขอยืมคำนี้จากหญิงสาวชาวเดนมาร์กท่านหนึ่งที่เขียนอีเมลถึงผม

■ อีเมลของลิลลา สาวชาวเดนมาร์ก

ต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2008 ลิลลา สาวชาวเดนมาร์กคนหนึ่งได้ส่งอีเมลถึงผม เนื้อความในอีเมลกล่าวว่า “เธอเป็นสาวเดนมาร์กอายุ 22 ปี เมื่อเดือนพฤษภาคม ปี 2006 ตรวจพบว่า เป็นมะเร็งกระดูกที่ทรงอก ได้รับการผ่าตัด จากนั้นเริ่มฉายแสงตั้งแต่เดือนกันยายนจนถึงธันวาคม ระหว่างนี้เองตรวจพบว่า มะเร็งได้แพร่กระจายไปที่ปอด คุณแม่ของเธอเป็นวิสัญญีแพทย์ เดือนมกราคม ปี 2007 ได้พาเธอไปรักษาที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในรัฐมิชิแกน ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งช่วงนี้เธอเริ่มมีอาการอัมพาตท่อนล่าง คุณหมอรักษาเธอด้วยยาเคมีบำบัดในปริมาณสูงและปรับสมดุลชีวภาพทางร่างกายด้วยวัคซีนDC อาการอัมพาตท่อนล่างเริ่มดีขึ้น ภาวะแพร่กระจาย

ไปที่ปอดลดลง กระทั่งเดือนธันวาคม ปี 2007 ผลของ CT สแกนพบว่า มะเร็งแพร่กระจายไปที่ปอดด้านขวาและใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ส่วนปอดด้านซ้าย เริ่มพบภาวะแพร่กระจาย เดือนมกราคม ปี 2008 เธอมีอาการปอดติดเชื้อ โพรงเยื่อหุ้มปอดด้านซ้ายมีอากาศและน้ำท่วมปอดด้านซ้ายอย่างรุนแรง หลังจากให้ยาต้านการติดเชื้อ อาการเธอก็ดีขึ้น แต่เนื้อร้ายที่ปอดข้างขวามี ขนาดใหญ่ประมาณ 2.5 เซนติเมตร เธอปรารถนาที่จะให้โรงพยาบาลฟู้ด้า รักษาเธอ”

เวลานั้นโรงพยาบาลฟู้ด้ายังไม่เคยรับผู้ป่วยเดนมาร์กมาก่อน เรารู้จัก ประเทศพัฒนาแล้วแห่งนี้ผ่านนิทานในวัยเด็กเท่านั้น ผมตอบจดหมายเธอ ว่า “ผมรู้สึกเห็นใจเธอที่ต้องมาป่วยด้วยโรคร้ายดังกล่าว ในเมื่อเนื้อร้าย ลูกลามมาถึงขนาดนี้ และเธอได้รับการรักษามาหลายวิธีแล้ว เรียกว่าเหลือวิธี รักษาเธออีกไม่มาก แต่หากจะรักษาเธอคงต้องใช้หลายวิธีรวมกัน บางทีอาจ เห็นผลการรักษาก็เป็นได้”

ลีลาขณะอยู่ที่โรงพยาบาลฟู้ด้า

ลีลาตอบสนองจดหมายกลับทันทีว่า “ศาสตราจารย์สวี่ที่เคารพ ขอขอบคุณที่ตอบจดหมายดิฉันและอธิบายให้ดิฉันรับทราบข้อมูลอย่างส่วนตัวที่สุด ฉันสนใจและขอบคุณในคำตอบที่มีคุณค่ายิ่งและพร้อมที่จะเปิดโอกาสให้กับตัวเองเดินทางไปรักษาที่โรงพยาบาลของท่าน...ดิฉันทราบดีว่าเวลาของดิฉันเหลืออยู่ไม่มาก ดิฉันขอร้องท่านด้วยความใจจริงว่า ขอให้ท่านช่วยรักษาดิฉันด้วยเถิดค่ะ”

หลังจากนั้นสองสัปดาห์ ลีลาเดินทางมาพุด้าพร้อมคุณแม่ของเธอ เธอรับการรักษาลากหลายวิธี อาทิ การรักษาแบบแทรกแซงเส้นเลือด การฉีดสารเย็นผ่านชั้นผิวหนังและภูมิคุ้มกันบำบัด หลังจากนั้นหนึ่งเดือน ผลการตรวจ PET-CT ปรากฏว่าไม่หลงเหลือร่องรอยของเนื้อร้าย อีกสองเดือนต่อมาพบเนื้องอกขึ้นใหม่บริเวณผนังทรวงอกและภายในปอด หลังจากที่เรารักษาร่วมด้วยสารเย็นบำบัดอีกครั้ง เดือนมีนาคม ปี 2009 เธออีเมลมาอีกครั้งพร้อมบอกว่า เธอกับคุณแม่เตรียมตัวเข้าร่วมประชุม **“การประชุมการรักษาโรคมะเร็งด้วยวิทยาการใหม่แห่งสากล”** ที่จะจัดขึ้นในเดือนสิงหาคม ณ เมืองเซินเจิ้น โดยเธอแนะนำให้ผมเชิญศาสตราจารย์ Pete Anderson แพทย์ผู้รักษาเธอที่สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมประชุมและเข้าร่วมบรรยายในการประชุมครั้งนี้ ผมเห็นด้วย ทว่าหนึ่งเดือนต่อมา ผมได้รับอีเมลจากศาสตราจารย์ Pete Anderson ว่า “ลีลาได้จากพวกเราไปแล้ว เธอเสียชีวิตด้วยภาวะติดเชื้อจากการทำเคมีบำบัด แต่ไม่ได้เสียชีวิตด้วยมะเร็ง” ศาสตราจารย์ Pete Anderson ย้ำข้อความด้วยเส้นใต้สีแดงว่า **“มิได้เสียชีวิตด้วยมะเร็ง”**

ผมรู้สึกผิดและเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะเมื่อ 4 เดือนที่แล้วก่อนที่เธอจะออกจากพุด้า ผมเคยแนะนำให้เธอกับคุณแม่ว่า อย่าทำเคมีบำบัดอีกเหตุผลเพราะ **หนึ่ง** เคมีบำบัดไม่สามารถทำอะไรมะเร็งชนิดนี้ได้ **สอง** เธอเคยได้รับการรักษาด้วยเคมีบำบัดแล้ว ดังนั้น เซลล์มะเร็งเริ่มดื้อยา ประกอบ

กับจำนวนเซลล์เม็ดเลือดขาวของเธอค่อนข้างต่ำ หากทำเคมีบำบัดอาจเกิดการติดเชื้อรุนแรงได้ ผมขอให้เธอรักษาด้วยวิธีภูมิคุ้มกันบำบัดต่อไป ผมเพียงให้ “คำแนะนำ” แต่ไม่ได้ “บังคับ” เพราะผมทราบดีว่า ชาวยุโรปไม่ค่อยยอมรับฟังความคิดเห็นจากชาวตะวันออกง่ายๆ มีหน้าซ้ำระหว่างผมกับเธอยังมีช่องว่างทางวัฒนธรรมทำให้การรักษาระหว่างเราไม่สามารถเป็นการรักษาแบบ “ส่วนบุคคล” ได้อย่างแท้จริง

■ ทำไมนักปรัชญาหญิงจึงอยาก “จากโลกนี้ไป” ที่พุด้า

ขณะที่รักษาผู้ป่วย ผมมักลำบากใจกับความสัมพันธ์ระหว่างผมกับผู้ป่วย เพราะพวกเรามักพูดเสมอว่า “ต้องดูแลผู้ป่วยดุจญาติมิตร” ในความเป็นจริงแล้วเป็นเรื่องที่ทำได้ยากมาก โดยทั่วไปมักเป็นการดูแลแบบ “ผู้ป่วยคืองาน” มากกว่า

ปลายเดือนกรกฎาคม ปี 2006 ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งมาพบผมพร้อมศาสตราจารย์แห่งศูนย์วิจัยด้านปรัชญา มหาวิทยาลัยจิงชานท่านหนึ่ง ชายวัยกลางคนผู้นั้นแซ่เซียว มีชื่อว่าเซียว ฝาน ภรรยาเธอแซ่หลู่ มีตำแหน่งเป็นศาสตราจารย์ ป่วยเป็นมะเร็งปอดมาเกือบปี ไม่สามารถผ่าตัดได้ เธอผ่านการรักษาด้วยเคมีบำบัดมาหลายหน แต่อาการของโรคลกลับรุนแรงขึ้น จึงอยากเข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาลพุด้า

ผมรู้สึกคุ้นหน้าคุณเซียวมากเพราะผมมักเห็นเขาเข้าออกตามห้องผู้ป่วยเสมอๆ แพทย์ประจำออร์โดบอกผมว่า ภรรยาของท่านผู้นี้เป็นนักปรัชญาขณะนี้เธอป่วยเป็นมะเร็งปอด กำลังรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในกวางเจา ได้ยินว่าย้ายมาหลายโรงพยาบาลแล้ว ย้ายโรงพยาบาลครั้งหนึ่งก็เปลี่ยนยาเคมีบำบัดครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ดีขึ้น... ผมคิดในใจว่า คนมีชื่อเสียงขนาดนี้ป่วย คงมีคนให้ความสำคัญมากมาย ความคิดในการรักษาคงแตกต่างไม่น้อย ผมจึงไม่คิดจะเข้าไปแทรกแซงเพิ่มเติม ดังนั้นผมจึงไม่เป็นฝ่าย

เริ่มเข้าไปทักทายเขาก่อน

คุณเชี่ยวชาญพูดกับผมว่า “ผู้อำนวยการสวี่ ขอโทษที่ต้องรบกวนเวลาผมมาที่โรงพยาบาลนี้หลายครั้งเพื่อติดตามเฝ้าดูอาการผู้ป่วยมะเร็งปอดหลายราย โดยเฉพาะผู้ป่วยที่ชื่อ **โจว หลิง** ที่ผ่านมาผมสังเกตตลอดที่จะพาภรรยามารักษาที่นี่ จนกระทั่งเห็นอาการของโจว หลิงดีขึ้นทีละวัน ผมรู้สึกอัศจรรย์ใจมาก”

โจว หลิงเป็นผู้ป่วยมาจากเมืองซูโจว มณฑลเจียงซู หนึ่งปีที่แล้ว ขณะที่เธอกำลังเจรจาธุรกิจกับลูกค้าที่เซี่ยงไฮ้ จู่ๆ ก็รู้สึกปวดศีรษะอย่างรุนแรง เมื่อไปตรวจที่โรงพยาบาลพบว่า เป็นมะเร็งปอดที่กำลังลุกลามไปสมอง แพทย์ที่เซี่ยงไฮ้และซูโจวต่างลงความเห็น ว่า เธอคงมีชีวิตไม่เกินหนึ่งถึงสองเดือน เธอเป็นเจ้าของธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง เมื่อมอบหมายกิจการงานต่างๆ เรียบร้อยก็รีบเดินทางมารักษาตัวที่ฟู่ด้ากับพี่สาวของเธอ

ศาสตราจารย์จากมหาวิทยาลัยจางชั่นที่เดินทางมาด้วยกันกล่าวสรรเสริญศาสตราจารย์หลู่ภรรยาของชายวัยกลางคนว่า **ปิ่นี้ศาสตราจารย์หลู่** อายุ 57 ปี เป็นผู้อำนวยการศูนย์วิจัยปรัชญา มหาวิทยาลัยไห่หนาน เป็นนักปรัชญาภาษาที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่งของประเทศจีน เป็นบรรณาธิการนิตยสาร “**วิวัฒนาการและเหตุผล**” เธอเป็นผู้สร้างคุณอนันต์ให้กับวงการปรัชญาร่วมสมัยที่สำคัญคนหนึ่งของคนจีน

ผมสังเกตใจที่จะรับผู้ป่วยที่มีชื่อเสียงขนาดนี้ ก่อนจากกัน **คุณเชี่ยวชาญ** มอบหนังสือเรื่อง “**เสียงที่แตกสลาย**” ซึ่งเป็นผลงานประพันธ์ของศาสตราจารย์หลู่ ผมขอเวลา 24 ชั่วโมงในการตัดสินใจแล้วจะแจ้งให้ทราบต่อไปว่า จะรับรักษารายการของเขาหรือไม่

หลังจากที่ผมได้อ่านผลงานประพันธ์ของเธอ ผมพบว่าเธอเป็นนักวิชาการที่บากบั่นและจริงจังคนหนึ่ง ความรู้สึกพิเศษบางอย่างเกิดขึ้นในใจ ผมรู้สึกโทษตัวเองที่ลังเลในการรักษาบุคคลผู้ประเสริฐแม้ว่าอาจจะรักษา

เธอไม่ได้ก็ตาม

ศาสตราจารย์หลู่เข้ารับรักษาตัวที่ฟู่ต้า สีหน้าของเธอขาวซีด ค่าเซลล์เม็ดเลือดขาวต่ำมากเหลืออยู่เพียง 3,000 **ปริมาณของT lymphocytesต่ำมาก** อยู่ในภาวะขาดเลือดอย่างรุนแรง มีน้ำในปอดทั้งสองข้างทำให้เธอไม่สามารถนอนหงายได้ มีอาการไอทุกซัปดาห์อย่างแสนสาหัส ลูกสาวคนเดียวของเธอต้องคอยลูบหลังตลอดเวลา พวกเราจะรักษาเธออย่างไรดี? ผมเกิดความรู้สึกไร้หนทางขึ้นมาเสียเฉยๆ ผมเชิญคุณเชี่ยวชาญมาที่ห้องทำงานและบอกกับเขาว่า “ระบบภูมิคุ้มกันในร่างกายของศาสตราจารย์หลู่ตกต่ำอย่างรุนแรง มีโอกาสติดเชื้อถึงแก่ชีวิตได้สูง” คุณเชี่ยวชาญถามผมว่าผมจะอย่างไรต่อไป ผมได้แต่ตอบว่า “คงต้องหาวิธีกระตุ้นภูมิคุ้มกันในร่างกายเสีย ก่อน”

และเป็นไปตามคาด หลังจากเข้าโรงพยาบาลได้สามวัน **ศาสตราจารย์หลู่** มีอาการไข้ร้อนสูง แต่เม็ดเลือดขาวในกระแสเลือดกลับไม่สูง วันที่สี่เธอมีอาการหายใจถี่เร็ว ความอิ่มตัวของออกซิเจนในเลือดต่ำกว่า 90% ความดันของค่าคาร์บอนไดออกไซด์สูงเป็นเท่าตัว ปอดทั้งสองข้างเต็มไปด้วย wet rales จนระบบทางเดินหายใจเข้าสู่ภาวะล้มเหลว ต้องมีการส่งตัวผู้ป่วยเข้าสถาบันโรคระบบทางเดินหายใจที่มีชื่อเสียงที่สุดในเมืองกวางเจา

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา ผมได้รับโทรศัพท์จากคุณเชี่ยวชาญที่กำลังประชุมวิชาการอยู่ที่เมืองฮาร์บินว่า ศาสตราจารย์หลู่คงอยู่ได้อีกไม่นาน เธอเข้าใจสภาพของตัวเองดี เธอร้องขออยากกลับมาอนตายที่โรงพยาบาลฟู่ต้า ผมถามว่าเพราะเหตุใด คุณเชี่ยวชาญตอบว่า “ภรรยาผมศึกษาด้านปรัชญา หลังจากเธอป่วยเธอได้รับการรักษาตามระบบที่ควรจะเป็นเท่านั้น คุณเป็นคนทำให้เข้าใจว่า การรักษาโรคจำเป็นต้องอาศัยปรัชญาเช่นกัน” ผมเข้าใจว่าที่เธอกล่าวถึง “หลักปรัชญา” หมายถึงการรักษาผู้ป่วยไม่อาจรักษาตาม “ระบบ” เท่านั้น แต่ต้องยึดหลักวิถีชีวิตด้วยซึ่งก็คือการรักษายังมีความเห็นที่แตกต่างออกไป

อีกหนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้นซึ่งตรงกับวันที่ 12 สิงหาคม 2006 ศาสตราจารย์หลุยส์ได้เสียชีวิตที่โรงพยาบาลพุดา วันที่ 14 ได้จัดพิธีอำลาที่สุสานหยินเหอ หยิวในเมืองกวางเจา ผมให้ทางโรงพยาบาลส่งพวงหรีดร่วมไว้อาลัย ผมรู้สึกผิดตลอดเวลา หากเร็วกว่านี้สักสองสามเดือน ซึ่งเป็นช่วงระหว่างที่คุณเชี่ยวชาญมาศึกษาหาข้อมูลที่โรงพยาบาล หากผมเป็นฝ่ายเริ่มทักทายคุณเชียวเพื่อเริ่มสัมพันธ์ภาพแบบ “ส่วนบุคคล” บางที...

■ อภิปรายแบบ “สัมพันธภาพส่วนตัว” ในฐานะเพื่อน กับอธิการบดีมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง

บางครั้ง การเป็นฝ่าย “เริ่มต้น” ของแพทย์ หรืออย่างน้อยเป็น “ฝ่ายรุก” ภายใต้ภาวะที่ถูกเราอาจช่วยชีวิตคนๆ หนึ่งไว้ได้

ประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2009 อธิการบดีมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งมาหาผมที่โรงพยาบาลบอกว่า ภรรยาของเขาป่วยเป็นโรคมะเร็งปอด ทำเคมีบำบัดไปแล้ว 6 ครั้ง ปัจจุบันเนื้อร้ายในปอดก็ยังคงอยู่ มีหน้าซ้ายยังแพร่กระจายไปยังกระดูกและสมองอีกด้วย ผมดูผล CT และ MRI ที่นำมา พบว่าเนื้องอกปอดด้านซ้าย กระดูกซี่โครงกระดูกมะเร็งทำลายไปหลายจุด ในสมองพบภาวะแพร่กระจายของมะเร็ง การรักษาที่ผ่านมาล้วนเป็นการตรวจรักษาโดยแพทย์ที่มีชื่อเสียงประจำกวางเจาทั้งสิ้น ผมคิดในใจว่านี่เป็น “เพื่อกร้อน” อีกแล้ว ผมจึงแนะนำไปตามหน้าที่ของแพทย์ว่า ให้เขาพิจารณาเปลี่ยนตัวยาเคมีบำบัดหรือยาทาร์เก็ตโมเลกุล(molecular targeted drugs) พร้อมทั้งแนะนำให้หาแพทย์เชี่ยวชาญด้านฉายแสงเพื่อทำการ “ฉายแสงทั้งสมอง”

หลังจากนั้นอีกหนึ่งสัปดาห์ อธิการบดีท่านนั้นมาพบผมอีกครั้ง พร้อมกล่าวว่าภรรยาเธอปฏิเสธการทำเคมีบำบัด ส่วนเรื่องการ “ฉายแสงทั้งสมอง” แพทย์บางท่านเห็นด้วยแพทย์ แต่บางท่านไม่เห็นด้วยโดยให้ความเห็นว่าเป็น

การรักษาที่เห็นผลระยะสั้นๆ เท่านั้น และการฉายแสงดังกล่าวจะทำให้ผู้ป่วยได้รับความทุกข์ทรมานมาก ผมเองไม่มีประสบการณ์การรักษา ด้านการฉายแสง จึงมิได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมอะไรต่อไป

อีกหนึ่งสัปดาห์ให้หลัง อธิการบดีคนนั้นมาหาผมอีกครั้ง พร้อมกล่าวว่า ลูกสาวของเขาจะแต่งงานใน “วันแรงงาน” โดยหวังว่าอยากให้แม่อยู่ร่วมในวันงานของเธอ จากนั้นเขาก็น้ำตาไหล ผมสัมผัสได้ถึงจิตใจอันดีของเขาจึงตัดสินใจช่วยเหลือเขาแบบ “สัมพันธภาพส่วนตัว” ภรรยาของเขาได้รับการบำบัดแบบกระตุ้นภูมิคุ้มกันผสมผสานที่ฟู้ด้าในเวลาต่อมา

วันที่ 1 พฤษภาคม 2009 ภรรยาของอธิการบดีได้จัดพิธีแต่งงานให้กับบุตรสาว ได้ยินมาว่ายุงเสียชีวิตหลายวันทีเดียว หลังจากนั้นไม่กี่วัน ผมได้รับอีเมลล์จากอธิการบดีเรื่อง “ข่าวดี ผลการตรวจ CT ครั้งล่าสุดไม่พบมะเร็งในปอดและที่กระดูกแล้ว” เดือนพฤศจิกายน อธิการบดีส่งอีเมลล์ถึงผมว่า “ข่าวดียิ่งกว่า ผมมีหลานสาวอ้วนแล้ว”

ตอนนี้ผมกับอธิการบดีเป็นเพื่อนรักกันมาก ในกระบวนการรักษาภรรยาของเขา ผมจะให้คำปรึกษาแบบ “สัมพันธภาพส่วนตัว” เสมอ

เต็มใจแบกรับความ “น้อยอกน้อยใจ” ไว้เสียเอง

ผมเป็นหมอมา 46 ปี เห็นผู้ป่วยหนักจนหมดหนทางเยียวยารักษา และต้องจากไปต่อหน้าต่อตามากมาย ในฐานะแพทย์ที่ต้องเผชิญกับการจากไปของผู้ป่วยบ่อยๆ ผมต้องทำ “ใจให้เป็นดังเหล็กกล้า” แต่แปลกที่หลายปีมานี้จิตใจผมเปลี่ยนแปลงไปมาก ผมมักจะรู้สึกเจ็บปวดเมื่อเห็นผู้ป่วยหนักและยังหาวิธีการรักษาไม่ได้ บางครั้งเมื่อนึกถึงคนไข้ที่โรงพยาบาลผมมักตื่นขึ้นมากลางดึก หากวันไหนมีผู้ป่วยหนักคืนนั้นผมจะนอนไม่หลับทั้งคืน จนภรรยาผมเอ่ยว่า “ฉันว่าคุณไม่เหมาะที่จะเป็นหมอนะ”

■ ความวุ่นวายใจอันเกิดจากความกตัญญู

ปี 2003 มีเรื่องราวที่ทำให้ผมยากที่จะลืมไปตลอดชีวิต คุณหวังเจ้าของธุรกิจที่ฮ่องกง อายุ 76 ปี ขณะที่ธุรกิจของเขากำลังเจริญถึงขีดสุด ในปี 1994 เขาตรวจพบมะเร็งตับ โรงพยาบาลแมรีแห่งฮ่องกงได้ผ่าตัดเนื้อร้ายทิ้งไป 9 ปีต่อมา มะเร็งตับได้กลับมากำเริบถึง 2 จุด จุดแรกที่บริเวณตับด้านขวาบนสุดใกล้กระบังลม จุดที่สองมีลักษณะคล้ายมะเขือยาวอยู่ที่บริเวณ ตับด้านล่าง ซึ่งรอบๆ บริเวณนั้นก็คือ ไต ลำไส้ใหญ่ และลำไส้เล็ก ขณะเดียวกันยังมีภาวะเบาหวานแทรกซ้อนร่วมด้วย แม้ว่าจะกินยาคุมน้ำตาลแล้ว แต่ระดับน้ำตาลในเลือดกลับไม่น่าพอใจ และยังมีภาวะต่อมลูกหมากโตต้องปัสสาวะทุกๆ ชั่วโมง ความดันก็สูง ภรรยาแสนดีของเขาตระเวนหาหมอเก่งทั่วเกาะฮ่องกง ลูกชายที่อเมริกาก็ตระเวนเสาะหาข้อมูลการรักษา แพทย์ส่วนใหญ่ลงความเห็นว่าคุณหวังสามารถผ่าตัดได้แต่อันตราย

วันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2003 หนังสือพิมพ์ตงฟางของฮ่องกงได้ลงข่าวของโรงพยาบาลฟู้ต้าเกี่ยวกับการรักษาหัวใจที่ป่วยเป็นโรคเนื้องอกชนิดที่ก่อตัวตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา ทำให้คุณหวังมองเห็นความหวังในชีวิตต้น เดือนมีนาคม 2003 คุณหวังเดินทางมาฟู้ต้าเพื่อรับการรักษาด้วยสารเยีนบำบัด

ลูกสองคนที่ฮ่องกงและอีกสองคนที่อเมริกามีใจกตัญญูเป็นห่วงอาการป่วยของคุณพ่อมาก กลัวว่าหากรักษาที่ฟู้ต้าแล้วเกิดผิดพลาดขึ้นมาจะต้องมาเสียใจภายหลัง พวกเขาพยายามขอร้องให้คุณหวังกลับมารักษาที่ฮ่องกง โดยให้เหตุผลว่า “แม้ที่ฮ่องกงจะรักษาไม่ได้ก็ยอม เพราะการแพทย์ของฮ่องกงได้ชื่อว่าดีที่สุดในโลกแล้ว”

คุณหวังกลับให้คำตอบลูกๆ ว่า “พ่อจะรักษาที่กวางเจานี้แหละ พ่อเชื่อมั่นการรักษาที่นี่ หากจะต้องตายก็จะขอตายที่นี่”

ลูกๆ ของคุณหวังต่างพากันมาหาผมทั้งมาด้วยตนเอง โทรศัพท์มา แฟกซ์มา อีเมลล์มา เนื้อหาที่พูดคล้ายๆ กัน คือ “ผู้ป่วยสูงอายุมีโรคแทรกซ้อนมากมาย หมอที่ฮ่องกงยังไม่กล้ารักษา หากผิดพลาดขึ้นมาพวกคุณจะได้รับผิดชอบไหวหรือ” ในบรรทัดสุดท้ายเขียนด้วยคำภาษาอังกฤษว่า “ขอยื่นคำขาดให้พวกคุณถอนตัวจากการรักษาคุณพ่อของพวกเรา พวกเราได้ตัดสินใจที่จะส่งตัวคุณพ่อกลับฮ่องกงอย่างแน่นอน”

หมอหนิวกำลังทำการรักษาด้วยสารเย็นบำบัดให้กับคุณหวัง

ภรรยาของคุณหวังไม่ได้แสดงท่าทีที่ชัดเจนว่าจะรักษาหรือไม่รักษา เธอพูดกับผมเป็นการส่วนตัวว่า เธอเป็นคนกลางรู้สึกลำบากใจ เพราะคุณหวังถึงกับโกรธและพูดว่า “การรักษาขึ้นอยู่กับความตัดสินใจของฉัน ใครก็มาตัดสินใจแทนไม่ได้” จากนั้นคุณหวังใช้ภาษาเชียงใหม่พูดกับผมว่า “ผมเป็นชาวเชียงใหม่ คุณเป็นชาวมณฑลเจียงซู เราเป็นคนบ้านเดียวกัน ผมเชื่อในคนบ้านเดียวกัน”

ผมนั่งอยู่ในสำนักงานจนถึงสามทุ่มกว่า ผมง่วงรู้สึกสับสนคิดแก้ปัญหา
ครอบครัวของคุณหวังไม่ตก ผมเชิญแพทย์เจ้าของไข้และ **ดร.พนวิญ ลิ้มจื้อ**
รองผู้อำนวยการโรงพยาบาลมาพบ เมื่อทั้งหมดมาถึงสำนักงาน ผมรีบกล่าว
แสดงความเห็นของตัวเองก่อนที่จะพูดอะไรว่า “หนึ่ง เตรียมคนส่ง
คุณหวังออกจากโรงพยาบาล สอง เกลี่ยกล่อมให้คุณหวังย้ายโรงพยาบาล
ให้หมดสติๆ ผ่าตัดดีกว่า” หมอพนวิญไม่ได้กล่าวคัดค้านใดๆ แต่สายตาส่อ
ประกายไม่เห็นด้วย

คืนนั้นผมถึงกับนอนไม่หลับ คิดตลอดคืนว่าบางทีผมอาจจะอายุมากขึ้น
ความคิดเริ่มโบราณ บางทีผมอาจคิดถึงชื่อเสียงของโรงพยาบาลและตัว
เองมากเกินไป จึงคิดอยากเล่นเกมสปีลลอคภัยมากกว่าเสียง

เช้าวันต่อมา หมอพนวิญมาหาผมที่สำนักงานและพูดกับผมอย่างตรงไป
ตรงมาว่า “ผู้อำนวยการครับ ผมไม่เห็นด้วยกับความคิดของคุณ” จากนั้น
หมอพนวิญได้ให้เหตุผลที่ไม่เห็นด้วยสามประการ ข้อหนึ่ง คุณหวังไม่อาจทน
การผ่าตัดได้ หากผ่าตัดได้หมอก็ต้องงัดงัดไปนานแล้ว คุณหวังมีทั้งความ
ดัน เบาหวาน ต่อมลูกหมากโต การผ่าตัดครั้งนี้ร่างกายคุณหวังทนไม่ได้
แน่นอน ข้อสอง มะเร็งตับของคุณหวังแม้ว่าจะเป็นการกำเริบจากแหล่ง
เดิม แต่มีข้อได้เปรียบสองประการคือ พื้นที่ของเนื้องอกค่อนข้างชัดเจนการ
รักษาเป็นจุดๆ ไม่น่าลำบาก ข้อที่สาม นอกจากที่ตับแล้ว มะเร็งยังไม่แพร่
กระจายไปยังอวัยวะส่วนอื่น หากสามารถควบคุมมะเร็งที่ตับได้ คุณหวังจะ
อยู่ต่ออีกสิบปีก็ไม่มีปัญหา

ในใจผมเห็นด้วยกับหมอพนวิญทุกประการ ผมถามต่อว่า แล้วเราจะพูด
ให้ลูกๆ ของคุณหวังเชื่อได้อย่างไร หมอพนวิญตอบว่า ใช้ความจริงใจ พิสูจน์
จากการกระทำ ดวงตาหมอพนวิญเอ๋อคลอไปด้วยน้ำตา ผมตั้งสติใหม่แล้ว
บอกกับหมอพนวิญว่า “หมอพนวิญ รีบวางแผนการรักษาคุณหวัง ทำตามความ
เห็นของคุณ หากเกิดอะไรผิดพลาดผมรับผิดชอบเอง”

หมอหนิวตั้งทีมแพทย์วินิจฉัยอาการของคุณหวังอย่างละเอียด จนได้ข้อสรุปสามขั้นตอน คุณหวังเห็นด้วยและสนับสนุนแผนการรักษาของพวกเราอย่างเต็มที่ ลูกๆ ของคุณหวังนำแผนการรักษาส่งไปยังเพื่อนอาชีพร่วมของพวกเราที่อเมริกา ที่นั่นตอบว่า “นี่อาจเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดแล้ว” ลูกๆ จึงต้องจำยอมเห็นด้วยแต่มีข้อแม้ว่าต้องรอให้ลูกชายคนโตจากอเมริกามาถึงเสียก่อน

หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์เราเริ่มการรักษา ขั้นตอนหนึ่งที่หนึ่งพวกเราจัดการกับมะเร็งตับด้วยความเย็นและปรับอุณหภูมิให้สูงขึ้นสลับไปมาสองรอบ ซึ่งกระบวนการทั้งหมดทำโดยผ่านจออัลตราซาวด์ ระหว่างการรักษาพวกเราไม่ได้วางยาสลบทั้งตัว คุณหวังพูดคุยบอกความรู้สึกกับหมอที่ให้การรักษาดลอดการผ่าตัด

วันนั้น ครอบครัวคุณหวัง 5-6 คน ถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มเล็กๆ เข้าไปที่ห้อง CT เพื่อดูกระบวนการรักษาผ่านกระจกจากอีกห้องหนึ่ง นาทีนั้น คนที่หัวใจอ่อนแออย่างรู้สึกเจ็บปวดร่วมไปกับผู้ป่วย ทุกกระบวนการรักษาคุณหวังล้วนนำมาซึ่งความรู้สึกเจ็บปวดแก่ญาติของเขา ขณะที่ความรู้สึกพวกเรากลับเป็นเรื่องของความรับผิดชอบ ความเสี่ยง และความคาดหวังสุดท้าย ทุกคนก็โล่งอก การรักษาประสบความสำเร็จโดยตลอด ชีพรผู้ป่วยเด่นอยู่ที่ประมาณ 70 ครั้ง / นาที ความดันโลหิตอยู่ที่ประมาณ 140/90 Pa ลีท่มั่นนั้น ผมมาที่ห้องพักรักษา เห็นหมอหนิวที่เหน็ดเหนื่อยตื่นเต้นจากการรักษานั่งที่โต๊ะตรวจ มีประวัติของคุณหวังวางอยู่ตรงหน้า ด้านข้างมีอาหารกล่องทานเหลืออยู่ครึ่งหนึ่งวางอยู่ บางทีเขาอาจกำลังครุ่นคิดถึงวิธีการรักษาต่อไป บางทีเขาอาจกำลังคิดทบทวนถึงการรักษาเมื่อช่วงบ่ายที่ผ่านมา ผมจึงไม่กล้าไปรบกวนเขา

ไม่กี่วันต่อมา การรักษาเนื้องอกบริเวณตับด้านล่างเริ่มต้นขึ้น การรักษาทำโดยผ่านหน้าจอ CT การรักษาครั้งนี้แตกต่างจากครั้งที่แล้ว ครั้งที่ผ่านมา

คุณหวัง ก่อนออกจากโรงพยาบาล (คนที่สองจากซ้าย)

เข็มที่แทงเล็กมาก แต่เข็มที่ใช้แทงในครั้งนี้นานาประมาณ 5 มิลลิเมตร หาก
 ประมาทเพียงนิดหรือผิดพลาดไปสักหน่อยก็อาจจะทิ่มโดนลำไส้ได้ เจ็บน้อย
 ที่สำคัญอีกประการก็คือ ขอบเขตในการฉีดสารเอ็นต้องไม่มากไปหรือน้อยไป
 เพราะหากน้อยไปการรักษาก็ไม่เป็นไปตามเป้าหมาย แต่ถ้าหากมากไปอาจ
 เกิดภาวะ “เกล็ดน้ำแข็ง” แตกทำให้เกิดภาวะสูญเสียเลือดอย่างรุนแรงได้
 หมอหิวเริ่มต้นจากการใช้มีดเปิดปากแผลเพียงเล็กน้อย จากนั้นค่อยๆ
 แฉกเข็มเข้าที่บริเวณเป้าหมายซึ่งก็คือบริเวณเนื้องอกตอนล่างของตับ
 ภาพจอ CT เห็นปรากฏชัดเจนว่าเข็มได้แทงเข้าบริเวณกึ่งกลางเนื้องอกพอดี
 จากนั้นก็เริ่มฉีดไอเย็นและกระตุ้นอุณหภูมิให้สูงต่ำสลับไปมาสองรอบ
 เหมือนเดิม

หนึ่งเดือนต่อมา คุณหวังส่งแฟกซ์ผล CT สแกนที่ตรวจหลังการรักษา
 มาให้ทางโรงพยาบาล เนื้องอกตอนบนของตับไม่มีเนื้อร้ายหลงเหลือ เนื้องอก
 ตอนล่างของตับหดเล็กลงเหลือเพียง 2 เซนติเมตร ผลตรวจการทำงานของ
 ตับดีขึ้นกว่าเดิม

หลังจากนั้น คุณหวังเดินทางมารับการรักษาครั้งที่สามซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย คุณหวัง ภรรยา และลูกๆ รวมทั้งพวกเราทุกคนได้ทำตามฉันทามติที่ได้ตกลงกันไว้เป็นที่เรียบร้อย

เช้าวันหนึ่งหลังการรักษาสองเดือนผ่านไป ผมกำลังพักผ่อนอยู่ที่บ้านในเมืองเซินเจิ้น คุณหวังโทรหาผมให้ผมเดินทางไปพบเขาที่โรงแรมแห่งหนึ่ง คุณหวังบอกผมว่าลูกชายของเขาเดินทางมาจากอเมริกาเพื่อมาพบผมโดยเฉพาะ ทันทีที่เจอกัน ชายวัยกลางคนรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งก็สวมกอดผมทันที ใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตาและพูดตลอดเวลาว่า “*Sorry, thank you.*” จากนั้นก็พูดภาษาจีนว่า “*ผู้อำนวยการ พวกเราผู้น้อยล่วงเกินคุณจริงๆ*” ชายผู้นี้เป็นบุตรชายคนเล็กของคุณหวัง ช่วงที่รักษาคุณหวังเขาไม่ได้กลับมา แต่ก่อนหน้าการรักษาเขาเป็นคนที่ส่งอีเมลล์จากอเมริกาเพื่อยังยั้งการรักษามาโดยตลอด ในฐานะเป็นพ่อคน ผมเข้าใจความรู้สึกและความคิดของคนเป็นลูกอย่างดี สิ่งที่ผมเห็นก็คือความกตัญญูของลูกๆ ที่มีต่อพ่อ ผมไม่ถือโกรธความวุ่นวายใจที่เกิดจากความกตัญญูที่เกิดขึ้นเลยแม้แต่น้อย

วันที่ 3 พฤษภาคม 2003 หนังสือพิมพ์ตงฟางของฮ่องกงพาดหัวเรื่อง “*เจ้าพ่อแห่งน้ำยาฆ่าเชื้อ*” เพื่อชมเชยคุณหวังกับภรรยาที่บริจาคน้ำยาฆ่าเชื้อจำนวนมหาศาลแก่ชุมชนฮ่องกงช่วงโรคซาร์สระบาด เดือนพฤษภาคม 2004 คุณหวังและภรรยาต้อนรับผมที่บริษัทของเขา ผมดูผล CT ตับพบว่าอยู่ในสภาพที่ค่อนข้างเสถียร ผมบอกให้เขาระวังปัญหาเรื่องหัวใจ หนึ่งปีต่อมาคุณหวังจากไปอย่างกะทันหัน ภรรยาของเขาส่งจดหมายมาว่าคุณหวังไม่ยอมเชื่อคำเตือนของคุณหมอ วันๆ ทำแต่งงาน สุดท้ายจึงเสียชีวิตด้วยโรคหัวใจกำเริบ

■ แม้จะ “ทุกข์” ก็ยังคงมีสุข

หลู่ ชวิน นักวรรณกรรมร่วมสมัยผู้ยิ่งใหญ่ของชาวจีนเคยกล่าวไว้ว่า “ผู้ที่ได้ชื่อว่ามีจิตใจกว้างขวาง ควรมีลักษณะดังนี้ สามารถยอมรับให้กับโชคร้ายที่มาเยือน สามารถเผชิญกับความโชคร้ายทั้งมวลด้วยความกล้าหาญ” ชีวิตคนเราไม่ว่าจะทำอะไร โดยเฉพาะบนเส้นทางแห่งความสำเร็จมักมีอุปสรรคเสมอ บนเส้นทางดังกล่าวเป็นไปได้ที่คนทุกคนจะเข้าใจและให้การสนับสนุน การแพทย์เป็นงานที่ซับซ้อนจึงยากที่จะหลีกเลี่ยงการถูกเข้าใจผิดหรือถูกต่อว่าซึ่งเป็นสิ่งที่แพทย์มักประสบพบเจอ แต่เมื่อแพทย์เลือกเส้นทางอาชีพที่จะรักษาผู้คนก็เท่ากับต้องเลือกที่จะอุทิศตนเพื่อส่วนรวม เพื่อผู้ป่วย แม้จะ “ทุกข์” ก็ยังคงมีสุขนั่นเอง

ขอยกตัวอย่างเรื่องราวที่พวกเราประสบพบเจอดังนี้ มีผู้ป่วยหญิงวัย รุนรายหนึ่งป่วยเข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาลฟู้ด้าด้วยอาการเนื้องอกและน้ำในช่องท้อง ก่อนมาโรงพยาบาลฟู้ด้า เธอได้ตรวจด้วยระบบอัลตราซาวด์และ CT สแกนจากโรงพยาบาลหลายแห่งในกวางเจา ผลการตรวจพบมะเร็งรังไข่ และการแพร่กระจายไปยังช่องท้อง ผลการตรวจน้ำในช่องท้องพบว่าเชื้อ วัณโรคและเซลล์มะเร็งลบ และผลเอ็กซเรย์ก็ไม่พบร่องรอยของวัณโรค ขณะที่ผู้ป่วยกำลังทุกข์ทรมานกับอาการท้องบวม พวกเราก็ลองรักษาวัณโรคให้ เธอแต่ไม่เป็นผล การรักษาด้วยเคมีบำบัดในช่องท้องถึง 3 วันก็ไร้ผลเช่นกัน

จากประสบการณ์การรักษาของพวกเรารู้สึกว่ อาการของผู้ป่วยไม่ เหมือนกับอาการของโรคมะเร็งจึงตัดสินใจผ่าตัดช่องท้องพบว่า ในช่องท้อง ผู้ป่วยเต็มไปด้วยกลุ่มก้อนเนื้องอกมๆ ขนาดใหญ่เล็กเต็มไปหมด เยื่อช่อง ท้องหนาและแข็งขึ้นผิดปกติ จากการวินิจฉัยของพวกเรา จะบอกว่าเป็น มะเร็งรังไข่ก็อาจเป็นไปได้ แต่จะให้ “ชัดเจน” ต้องอาศัยผลตรวจทางพยาธิ วิทยามาเป็นตัวชี้วัดการวินิจฉัย พวกเราตัดก้อนเนื้อจำนวนหนึ่งไปตรวจโดย ได้ผลตรวจหลังจากนั้นครึ่งชั่วโมงพบว่า เธอเป็นวัณโรคในช่องท้อง ไม่ใช่

มะเร็ง! ทั้งแพทย์และญาติผู้ป่วยต่างดีใจ หลังการผ่าตัด ญาติผู้ป่วยต้องการเลี้ยงอาหารตอบแทนทีมแพทย์ ผมปฏิบัติตามกฎของโรงพยาบาล คือ รับคำขอบคุณแต่ไม่รับการเลี้ยงอาหาร

ลักษณะเด่นของวัณโรคในช่องท้อง คือ ทันทึที่เจออากาศภายนอก อาการของโรคก็จะดีขึ้นอย่างเด่นชัด หลังการผ่าตัดพวกเราได้ให้ยาต้านวัณโรค น้ำในช่องท้องลดลงอย่างรวดเร็วจนหมดไปในที่สุด อาการผู้ป่วยดีขึ้นทุกวัน โดยลำดับ หลังจากนั้น 10 วันเราได้ตัดไหมให้เธอ นับว่าเป็นผู้ป่วยที่โชคดีที่สุด พวกเรารู้สึกยินดีกับการเอาชนะโรคร้ายไข้เจ็บครั้งนี้ของเธอเป็นอันมาก

แต่สิ่งที่พวกเรานึกไม่ถึงก็คือ หลังจากที่อาการของผู้ป่วยดีขึ้นทุกวันๆ ญาติของผู้ป่วยกลับมีคำถามและข้อซักถามพวกเรามากขึ้นทุกวันเช่นกัน ครั้งหนึ่งญาติผู้ป่วยมาพบผมแล้วพูดว่า “ทำไมก่อนการผ่าตัดพวกคุณจึงวินิจฉัยไม่ได้ว่าผู้ป่วยเป็นวัณโรค ทำไมพวกคุณจึงทำเคมีบำบัดให้กับผู้ป่วย พวกคุณต้องรับผิดชอบกับการกระทำทั้งหมด...”

พวกเรายอมรับผิดว่าไม่ได้วินิจฉัยอย่างทันท่วงที แต่ว่าหมอไม่ใช่ “เทวดา” การวินิจฉัยของแพทย์ย่อมอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลทั้งหมดประกอบกัน ในเมื่อไม่มีหลักฐานบ่งชี้จะให้พวกเราวินิจฉัยว่าเป็นวัณโรคได้อย่างไร?

ลองจินตนาการต่อไปว่า หากพวกเราไม่ผ่าตัดเปิดช่องท้องของผู้ป่วย ก็คงไม่มีวันทราบผลอย่างชัดเจน ในขณะที่ผู้ป่วยก็คงได้รับการรักษาในฐานะผู้ป่วยมะเร็งรังไข่จนกระทั่งเสียชีวิต ญาติของผู้ป่วยก็คงไม่มีความเห็นต่อพวกเราเช่นนี้ เหตุการณ์ทั้งหมดใครกันแน่ที่เป็นผู้ได้รับผลประโยชน์อย่างแท้จริง ตอนนี้ผู้ป่วยพ้นขีดอันตรายแล้ว แม้พวกเราจะ “ทุกข์” แต่ก็ยังคงสุขใจ

■ ความเข้าใจอันยิ่งใหญ่

แพทย์กับผู้ป่วยต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ด้วยวัตถุประสงค์เดียวกัน คือ ต้องการให้คนไข้หายจากความเจ็บป่วย ขณะที่ดูแลรักษาผู้ป่วย แพทย์ไม่เพียงต้องใช้สมองเพื่อคิดหาวิธีการรักษา ที่สำคัญต้องใช้ “ใจ” ในการสื่อสาร เพื่อให้เข้าถึงจิตวิญญาณของผู้ป่วยดังคำกล่าวของนักปรัชญาว่า ขอเพียงเรามีความจริงใจต่อผู้อื่นอย่างหมดใจจนกระทั่งผู้อื่นจริงใจต่อคุณอย่างหมดใจเช่นกัน เมื่อนั้นเราก็จะได้ลาภ ชื่อเสียง เกียรติยศในวิชาชีพเป็นการตอบแทน

วันหนึ่งในปลายปี 2002 ผู้ป่วยมะเร็งตับระยะสุดท้ายอายุ 23 ปีคนหนึ่งย้ายจากโรงพยาบาลแห่งหนึ่งมารักษาตัวที่โรงพยาบาลพุด้า ผู้ป่วยมีอาการท้องช่วงล่างโตเพราะตับบวม ท่อนล่างของร่างกายมีอาการบวม น้ำ มะเร็งยังแพร่กระจายไปยังปอดอีกด้วย ทุกคนในครอบครัวเริ่มทำใจ หลังจากพิจารณากันหลายรอบ พวกเราตัดสินใจที่จะให้การรักษแบบประคับประคองอาการไปก่อน แต่ได้เกิดสิ่งที่ไม่คาดคิด ขณะที่กำลังจะรักษาซึ่งจะต้องทำการสอดสายเข้าหลอดเลือดดำใต้กระดูกไหปลาร้า ผู้ป่วยเกิดอาการหมดสติ ก่อนที่จะได้รับยารักษาใดๆ รูม่านตาข้างหนึ่งใหญ่ข้างหนึ่งเล็กเป็นอาการสมองล้มเหลว สาเหตุน่าจะมาจากมะเร็งเข้าไปทำลายสมองทำให้เกิดอาการเส้นเลือดสมองอุดตัน ประการที่สอง มะเร็งอาจแพร่กระจายสู่สมองก่อนหน้านี้แล้วแตกออกซึ่งไม่ได้เกี่ยวกับการสอดสายในครั้งนี้เลย ครอบครัวของผู้ป่วยไม่อาจเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงอันฉับพลันในครั้งนี้และโทษว่าเป็นความผิดพลาดจากการรักษา พวกเราตั้งทีมช่วยชีวิตเป็นการด่วน สำหรับประเด็นการกล่าวโทษจากญาติผู้ป่วย เราต้องใช้เหตุผลอธิบายโดยไม่ได้เป็นการแก้ตัว ทีมแพทย์ผลัดเวรกันดูแลผู้ป่วยโดยไม่คลาดสายตา พวกเราพยายามยืดชีวิตผู้ป่วยตั้งแต่บ่ายสี่โมงเย็นจนกระทั่งสามทุ่ม ในที่สุดผู้ป่วยเสียชีวิตลงด้วยอาการหนัก เจ้าหน้าที่พยายามเร่งทำความสะอาดร่างกายผู้เสียชีวิตและเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ที่ญาติเตรียมไว้ ญาติผู้ป่วยได้เห็นขั้นตอนการยืดชีวิตตลอดจน

การดูแลศพผู้ป่วยอย่างเอาใจใส่จากทีมแพทย์ซึ่งนำโดยรองผู้อำนวยการ หมอหนิว รองหัวหน้าแพทย์และพยาบาลจำนวนหนึ่ง ท่าทีของญาติผู้ป่วย จึงได้เปลี่ยนแปลงไป

เช้าวันต่อมา ญาติผู้ป่วยจำนวน 5-6 มาพบผมที่ห้องทำงาน ทันทีที่เห็นหน้าผม บิดามารดาของผู้ป่วยเดินตรงรี่เข้ามาจับมือผมแน่นพร้อมกล่าวว่า “ลูกชายผมป่วยมาปีกว่า ที่ผ่านมามีทีมแพทย์ที่ไหนให้การดูแลรับผิดชอบเท่าที่นี้มาก่อนเลย ขอขอบคุณพวกคุณมากจริงๆ” พี่น้องผู้ป่วยกล่าวว่า “เมื่อวานท่าทีของพวกเราแย่มาก ต้องขออภัยด้วย” ผมน้ำตาไหลอย่างไม่รู้ตัว หมอหนิวที่อยู่ข้างผมก็พลอยน้ำตาไหลไปด้วย ผมตอบกลับไปว่า “ขอบคุณพวกคุณที่เข้าใจ พวกเราก็ได้พยายามอย่างสุดความสามารถแล้วเช่นกัน” หนึ่งปีผ่านไปผมยังจดจำภาพเหตุการณ์วันนั้นอย่างไม่ลืมเลือน นับเป็นความเข้าใจที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน

ความเข้าใจคืออะไร ความเข้าใจคือ การสื่อสารของความรู้สึก ความเข้าใจไม่จำเป็นต้องแสดงออกด้วยอารมณ์หรือคำพูดที่ซาบซึ้งใจ สำคัญอยู่ที่คุณทำอะไรและผลของการกระทำนั้นเป็นเช่นไร “หัวใจเรียกร้องไม่ผู้ลงมือทำ” ในชีวิตจริงของมนุษย์เรานั้นบางครั้งเพียงแค่เรายื่นมือเข้าไปประคองใครสักคนคุณก็อาจได้รับความอบอุ่นจากอีกฝ่ายแล้ว สำหรับอาชีพแพทย์ทุกการกระทำล้วนเป็นเครื่องวัดจิตวิญญาณทั้งสิ้น ความเข้าใจของผู้ป่วยมักมาจากรากฐานความจริงใจของแพทย์ผู้รักษาทั้งสิ้น

ไม่มีสิ่งใดให้ละอาย ยอมไม่หวาดกลัว

ซามูเอล นักปรัชญาชาวตะวันตกกล่าวว่า “รักคนจำพวกเดียวกับคุณ รวมไปถึงพระวรสารของพระผู้เป็นเจ้าที่จุดประกายให้โลกนี้สว่างไสวขึ้น” ความรักมีหลายประเภท รักทางสายโลหิต เป็นสิ่งที่ฟ้าประทานให้แต่กำเนิด รักคนแปลกหน้าเป็นความรักความเมตตาสากลเป็นปรากฏการณ์ความรักความอบอุ่นของมนุษยชาติที่มีให้กัน นี่เป็นความรักที่ลึกซึ้งกินใจยิ่งกว่าความรักทางสายโลหิต ความรักเป็นต้นกำเนิดของชีวิต เป็นพลังสำคัญของมนุษย์ หากปราศจากความรักย่อมปราศจากชีวิต หมอเป็นทูตแห่งความรักความเมตตา ในเมื่อมีรักและเมตตาแล้วก็ไม่มีความใดให้ละอาย เมื่อไม่ละอายยอมไม่หวาดกลัว

■ “พุฒ” มักเป็นฝ่ายเรา

วันที่ 2 พฤษภาคม 2010 ที่ชั้น 5 ณ ศูนย์การค้าระหว่างประเทศ (ITC) เมืองสุราบายา ประเทศอินโดนีเซีย ผม ดร.ทนิว และ ดร.เพียว เชียงเฮ่า ได้บรรยายเรื่อง **“การรักษาโรคมะเร็งแนวใหม่”** ให้กับผู้ฟังจำนวน 300 กว่าราย ทันทีที่สิ้นสุดการบรรยาย สองสามีภรรยาสูงอายุคู่หนึ่งขึ้นเวทีมาคว่ำไม้คุยภาษาอินโดนีชานานสองนาน โดยช่วงแรกมีสีหน้าเศร้าสร้อยแต่ต่อมากลับมีท่าทางตื่นเต้นตึกตักใจ ก่อนจบการพูดเธอได้กล่าวเป็นภาษาอินโดและได้กล่าวเป็นภาษาจีนกลางว่า **“หากมีใครบอกว่า พูড়াไม่ดี ขอให้เขาโทรศัพท์หาดิฉัน ดิฉันจะบอกเขาว่า พูড়া เป็นโรงพยาบาลที่ดีที่สุดในโลก”** ต่อมาผมทราบว่าเขาชื่อ Melly เกิดที่ไต้หวัน เมื่อ 30 ปีที่แล้ว แต่งงานมาอยู่ที่ประเทศอินโดนีเซีย สามีชื่อคุณหวง (Suseno) เป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง เมื่อหนึ่งปีที่แล้วเขามีอาการปัสสาวะขัด แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งต่อมลูกหมากและกำลังเตรียมผ่าตัด แต่เขาปฏิเสธ และตัดสินใจเดินทางมาตรวจรักษาที่โรงพยาบาลพูড়াตามคำแนะนำของคุณเลี้ยวผู้เคยมารักษาที่พูড়াด้วยมะเร็งต่อมลูกหมาก หลังจากตัดชิ้นเนื้อหลายส่วนไปตรวจพบว่าไม่ใช่มะเร็ง

ผมเดินขึ้นเวทีรับไมค์จากคุณ **Melly** แล้วกล่าวว่า **“ขอบคุณในคำชมของคุณ Melly อันที่จริงแล้ว โรงพยาบาลของเรายังมีข้อบกพร่องอีกมากที่ต้องปรับปรุง ผมเองก็เคยได้รับการร้องเรียนจากผู้ป่วย ปัญหาการร้องเรียนทุกครั้งของผู้ป่วยล้วนเป็นปัญหาที่พวกเราควรปรับปรุงทั้งสิ้น”**

ผมพูดความจริง สิบปีที่ผ่านมาพวกเราได้รับคำวิจารณ์จากผู้ป่วยไม่น้อย บางรายก็วิจารณ์ค่อนข้างดุเดือด แต่จุดยืนของพวกเราคือ หากเราผิดจริงก็ต้องยอมรับและนำมาแก้ไข หากไม่ผิดเราก็ต้องยอมรับเพราะการที่ผู้ป่วยรู้สึกไม่สบายใจหรือไม่เข้าใจโดยมีสาเหตุมาจากพวกเราก็นับว่าเป็น **“ความผิด”** ของเราแล้ว **“ความผิด”** มักเป็นฝ่ายเราเสมอ เมื่อวันที่ 1

ทุกครั้งของผู้ป่วยล้วนเป็นปัญหาที่พวกเราควรปรับปรุงทั้งสิ้น”

ผมพูดความจริง ลิบปีที่ผ่านมาพวกเราได้รับคำวิจารณ์จากผู้ป่วยไม่น้อย บางรายก็วิจารณ์ค่อนข้างดุเดือด แต่จุดยืนของพวกเราคือ หากเราผิดจริงก็ต้องยอมรับและนำมาแก้ไข หากไม่ผิดเราก็ต้องยอมรับเพราะการที่ผู้ป่วยรู้สึกไม่สบายใจหรือไม่เข้าใจโดยมีสาเหตุมาจากพวกเราก็นับว่าเป็น “ความผิด” ของเราแล้ว “ความผิด” มักเป็นฝ่ายเราเสมอ เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2010 ที่ผ่านมา ผมอยู่ที่สำนักงานของโรงพยาบาลพุดาในเมืองสุราษฎร์ธานี หอมหลิวัน เจิ้งผิงมาหาผมบอกว่ามีคนไข้มาร้องเรียน หนึ่งในข้อร้องเรียนคือ ผู้ป่วยท่านหนึ่งออกจากโรงพยาบาลของเราไปเมื่อเดือนที่แล้ว เขาร้องเรียนว่าโรงพยาบาลของเราเก็บค่าตรวจปัสสาวะและอุจจาระแต่ไม่มีผลตรวจดังกล่าวดังนั้นแสดงให้เห็น คินนั้นผมนอนไม่หลับทั้งคืน เช้าวันต่อมาผมรีบโทรศัพท์ไปยังโรงพยาบาลเพื่อสอบถามข้อเท็จจริง เจ้าหน้าที่ตอบกลับมามีผลการตรวจรายการดังกล่าวแก่ผู้ป่วยรายนั้นจริง แต่เนื่องจากผลตรวจปกติจึงไม่ได้แสดงไว้ในประวัติผู้ป่วย ผมเห็นว่านี่ก็เป็นปัญหาหนึ่งของโรงพยาบาลเรา เนื่องจากผู้ป่วยจ่ายเงินแล้วย่อมอยากเห็นผลตรวจไม่ว่าจะปกติหรือไม่ ผมออกจดหมายขอโทษผู้ป่วยท่านนั้นและชดเชยค่าเสียหายให้ลิบเท่าเป็นเงินจำนวน 200 หยวน สุดท้ายผู้ป่วยท่านนั้นก็เข้าใจ

■ คินวันแห่งความ “มีดมีด”

ผมยืนยันความคิดที่ว่า ขอเพียงพวกเราไม่เห็นแก่ตัว มีความจริงใจเราก็จะได้รับความเข้าใจจากผู้ป่วย แม้ว่าบางครั้งจะเป็นการกล่าวอ้างลอยๆจากผู้ป่วย หรือบางครั้งอาจเกิดจากความไม่ประสงค์ดี เราก็ไม่ควรกล่าวโทษ ขอเพียงเราไม่ทำอะไรผิด ไม่มีสิ่งใดให้ละอายใจ เราก็ไม่จำเป็นต้องกลัวสิ่งใดๆ เช่นกัน

สำหรับสื่อ พวกเราให้ความเคารพและขอบคุณ ผมเองไม่สนับสนุน

การโฆษณา ไม่ใช่ว่าการโฆษณาไม่ดี แต่ผมเกรงว่าภาษาที่ใช้ในการโฆษณาจะทำให้ผู้ป่วยเข้าใจผิดได้ เมื่อสี่ปีที่แล้ว ผมเห็นโฆษณาด้านการแพทย์จากประเทศจีนในประเทศอินโดนีเซียจำนวนมาก **คุณหลี่ จว๋อฮุย** บรรณาธิการ “หนังสือพิมพ์สากล” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์จีนยักษ์ใหญ่ในประเทศอินโดนีเซีย กล่าวกับผมว่า “ผมคิดว่ามีหน่วยงานด้านการแพทย์สองแห่งเท่านั้นที่ไม่จำเป็นต้องทำโฆษณาที่นี้ แห่งหนึ่งคือ ฅงเหยินถาง อีกแห่งคือ พูต้า” เขาพูดต่อไปอีกว่า “การรักษาของพวกเขาคุณเป็นของจริง ไหนต้องโฆษณาอีกแล้ว”

แต่ “เสรีภาพของสื่อมวลชน” เป็นดาบสองคม ปี 2006 ระหว่างที่ “คนหน้าซำง” ชาวมาเลเซียมารักษาตัวที่โรงพยาบาลพูต้า สื่อมวลชนลึบกว่ารายมาทำข่าวที่โรงพยาบาลของเรา ทั้งสำนักงาน ใต้ทำงาน แก้อีรับแขก ตลอดจนพื้นล้วนเต็มไปด้วยนักข่าว พวกเขาแย่งกันทำข่าวทุกวัน ช่วงนั้นหนังสือพิมพ์มาเลเซียลงข่าวเกี่ยวกับโรงพยาบาลพูต้าอย่างต่อเนื่อง นักข่าวต่างพูดว่า การทำข่าวนี้นับน้อยไปกว่าการทำข่าวเลือกตั้งในประเทศมาเลเซียเลย คุณวังเลขาผมพูดด้วยความตื่นเต็นว่า “พอ.ครับ พวกเราดูยิ่งใหญ่มาเลยนะครับ” ผมพูดปรามทันทีว่า “ไม่แน่ว่าจะดีเสมอไป”

ผมไม่เคยลืมวันที่ 1 พฤศจิกายน 2006 นั้นเป็นคืนวันแห่งความ “มืดมิด” สำหรับผมเลยทีเดียว วันนั้นเวลาประมาณ 11 โมงผมได้รับโทรศัพท์จากนักข่าวมาเลเซียคนหนึ่ง เขาได้บอกข่าวที่น่าตกใจกับเราว่า “บ่ายวันนี้ หนังสือพิมพ์ทุกฉบับจะลงข่าวเกี่ยวกับผู้ป่วยโรคมะเร็งสมองชาวมาเลเซีย รายหนึ่งที่ถูกหลอกให้รักษาตัวจนเสียชีวิตในกวางเจา ในรายงานจะมีการร้องเรียนจากญาติของผู้ป่วยและมีการสัมภาษณ์จากพยานที่เมืองกวางเจาด้วย” หลายชั่วโมงผ่านไป เพื่อนๆ ชาวมาเลเซีย รวมถึงผู้ป่วยที่เคยมารักษาที่นี้ต่างพากันโทรศัพท์มาที่โรงพยาบาล บางรายก็ส่งแฟกซ์ข้อความในหนังสือพิมพ์มาให้ดู ผู้ป่วยเด็กเนืองออกสมองชาวซาราวักรายหนึ่งโทรศัพท์ถึงผมว่า “คุณปู่สวัสดีครับ พวกเราเชื่อคุณปู่ สิ่งที่พวกเขาพูดไม่เป็นความจริง คุณปู่ต้อง

ยื่นหัตถ์สู่ต่อไปนะครับ”

ที่มาของข่าวทั้งหมดเป็นดังนี้ มีผู้ป่วยเนื้องอกสมองชาวกัวลาลัมเปอร์รายหนึ่ง หมอที่มาเลเซียวินิจฉัยว่าอยู่ได้ไม่เกินหนึ่งถึงสองเดือน เมื่อหมดทางรักษาในประเทศมาเลเซีย ญาติจึงพาผู้ป่วยมารักษาที่กวางเจา เมื่อมาถึงได้ติดต่อสอบถามเพื่อรักษาตัวกับโรงพยาบาลถึง 7 แห่งโดยต่างพากันปฏิเสธ สุดท้ายพวกเขามาที่โรงพยาบาลฟู้ต้าพบกับ ศ.นพ.อู๋ เนียนเฉิงซึ่งขณะนั้นยังทำงานอยู่ที่นี่ ศ.นพ.อู๋ เป็นศัลยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านสมอง โดยใช้วิธีการกระตุ้นภูมิคุ้มกันเพื่อรักษาโรคเนื้องอกร้ายแรงในสมอง ได้ผลการรักษาถึง 66% ผู้ป่วยบางรายเป็นโรคเนื้องอกร้ายแรงในสมองระยะสุดท้าย ด้วยวิธีการรักษาของ ศ.นพ.อู๋ มีผู้ป่วยไม่น้อยที่มีชีวิตอยู่ได้ถึง 6 ปีกว่า สถานีโทรทัศน์จีนถึงขนาดเคยรายงานเกี่ยวกับผลการรักษาของ ศ.นพ.อู๋ แม้กระนั้น ศ.นพ.อู๋ ก็ยังไม่มั่นใจต่อการรักษาของผู้ป่วยกัวลาลัมเปอร์รายนี้ได้แต่กล่าวว่า จะลองดู แต่ก็ได้กล่าวย้ำกับญาติผู้ป่วยว่าโอกาสเล็ดออกในสมองหลังการผ่าตัดมีสูง ญาติผู้ป่วยยืนยันว่า ขอเพียง ศ.นพ.อู๋ ยอมรับที่จะรักษา ไม่ว่าผลการรักษาจะออกมาเป็นเช่นไรญาติผู้ป่วยจะขอรับผิดชอบเอง เพราะพวกเขาประทับใจกับ “ทางตัน” แล้ว ผลการผ่าตัดราบรื่น สามวันหลังการผ่าตัดผู้ป่วยฟื้นตัวได้ดี มาวันที่สี่ผู้ป่วยมีภาวะเล็ดออกในสมองกระทันหัน ในวันนั้นญาติผู้ป่วยมิได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับผลการรักษามากนัก

รายงานในหนังสือพิมพ์กล่าวว่า เมื่อญาติผู้ป่วยกลับถึงกัวลาลัมเปอร์ พวกเขาได้รับข้อความจากผู้ที่เรียกตนเองว่า “คนวงใน” โดยส่งข้อความจากเมืองกวางเจา เนื้อความกล่าวว่า “ฟู้ต้าเป็น “โรงพยาบาลใจดำ” แพทย์ที่มีอยู่ก็เป็นแพทย์ปลอม ตามทางเดินของโรงพยาบาลแห่งนี้เต็มไปด้วยวิญญาณของผู้ป่วยที่เสียชีวิต...”

วันต่อมา หนังสือพิมพ์แทบทุกฉบับในมาเลเซียพร้อมใจกันลงข่าวดังกล่าว ผมรู้สึกปวดใจและสับสนมาก พวกเราเพิ่งจะผ่าตัดให้กับหง ชิวฮุย

และเงิน เจียชิน “คนหน้าข้าง” ได้ผลสำเร็จอย่างงดงามเมื่อไม่กี่เดือนมานี้เอง สื่อกับเรา พวกเขายืนยันบทความขึ้นชมกว่า 300 ชิ้นโดนเหตุการณ์เพียงครั้งเดียวจึงทำให้สื่อเดียวกันกับที่เคยชื่นชมเราหันมาใช้คำต่างๆ เช่น “ใจดำ” “จอมปลอม” และ “ญาติวิญญาน” กับพวกเรา นี่คงจะเป็นผลจากเสรีภาพของสื่อกระมัง ผมได้แต่คิดในใจ

แต่ผมมั่นใจว่าพวกเราไม่ได้ “ทำอะไรผิด” หลังจากตกเป็นข่าวได้ 3 วัน ผมได้ขอให้คุณหลิว ลีเป่า ตัวแทนของโรงพยาบาลฟู่ต้าที่มาเลเซีย จัดงานแถลงข่าว โดยเชิญผู้ป่วยของเรา (และผู้ป่วยที่ไม่ได้เชิญแต่อาสามาให้) มาร่วมเล่าประสบการณ์การรักษาตัวที่ฟู่ต้า วันถัดมา สื่อกลุ่มเดียวกันกับที่ประณามพวกเราได้ลงข่าวเกี่ยวกับคำบอกเล่าประสบการณ์ของผู้ป่วยเหล่านี้

บ่ายสี่โมงเย็นของวันอาทิตย์ที่ 5 พฤศจิกายน 2006 ผมกำลังพักผ่อนอยู่ที่บ้านในเมืองเซินเจิ้น เจ้าหน้าที่เวรได้โทรศัพท์แจ้งผมว่า มีผู้สื่อข่าวจาก “หนังสือพิมพ์รายวันกวางหมิง” ของมาเลเซียมาที่โรงพยาบาลเพื่อขอสัมภาษณ์ผู้ป่วยชาวมาเลเซียที่กำลังรักษาตัวอยู่ ผมถามกลับไปว่าพวกเขามีบัตรนักรักษาหรือไม่ เจ้าหน้าที่ตอบว่า มี ผมแจ้งเจ้าหน้าที่ไปว่าไม่ต้องมีเจ้าหน้าที่ติดตาม ให้พวกเขาสัมภาษณ์ตามสบาย ขณะเดียวกันไม่ต้องให้การรับรองใดๆ แต่กิริยาของเจ้าหน้าที่เราต้องสุภาพ หนึ่งชั่วโมงถัดมา ผู้สื่อข่าวต่อสายถึงผมว่าจะขอรวบรวมประวัติผู้ป่วยชาวมาเลเซียทั้งหมดที่เคยเข้ารับการรักษาที่นี่เพื่อเขียนรายงาน ผมรีบแจ้งพี่ฉิวห้องเก็บประวัติผู้ป่วยให้เขาช่วยหาข้อมูล

วันที่ 6 พฤศจิกายน ทันทีที่ผมเดินทางกลับจากเมืองเซินเจิ้นมาถึงกวางเจาก็ได้รับโทรศัพท์จากคุณหลิว ลีเป่า ว่า “หนังสือพิมพ์รายวันกวางหมิง” ได้ลงรายงานข่าวเรื่อง “บันทึกการสำรวจโรงพยาบาลฟู่ต้า” โดยนำผลสำรวจความคิดเห็นของผู้ป่วยที่กำลังรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล 26 รายการรายงานว่ามีผู้ป่วย 20 รายชมเชยการรักษา 5 รายมีความคิด

เห็นต่อโรงพยาบาล ส่วนอีกหนึ่งรายเป็นผู้ป่วยหนักและแสดงความไม่พอใจ
โรงพยาบาล

สองวันต่อจากนั้น ผมได้ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวของ “หนังสือพิมพ์ราย
วันกวางหมิง” สองนายที่มาขอสัมภาษณ์ไปหลายครั้ง แต่ไม่มีครั้งไหนตื่น
เต้นเท่ากับครั้งที่ให้สัมภาษณ์สดทางโทรศัพท์กับผู้ดำเนินรายการมีอาซิฟ
ที่ทางสำนักข่าวเซมมาสัมภาษณ์ผม วันต่อมา หนังสือพิมพ์รายวันกวางหมิง
ได้ลงรูปผมกับผู้ดำเนินรายการบนพาดหัวข่าวสีหน้าแรก และได้ลงบทสัมภาษณ์
ทางโทรศัพท์เมื่อวานอย่างละเอียด ระหว่างการพูดคุย ผมได้ชี้แจงถึง
แนวทางการรักษาและเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่ทางโรงพยาบาลใช้รักษาผู้ป่วย และได้
เล่าถึงกรณีของผู้ป่วยหลายรายที่รอดชีวิตจากความตายหลังการรักษาตัว
ที่โรงพยาบาล ขณะเดียวกัน ผู้สื่อข่าวยังได้ลงบทสัมภาษณ์ผู้ป่วยชาวมาเลเซีย
จำนวน 100 รายที่เคยรักษาตัวที่ฟู้ด้าด้วย

พฤษภาคม 2007 “หนังสือพิมพ์รายวันชิงโจว” ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์
จีนที่ใหญ่ที่สุดในประเทศมาเลเซียได้จัดเวทีสัมมนาเรื่อง **“การรักษาโรคมะเร็งด้วยแนวคิดและเทคโนโลยีสมัยใหม่”** ที่สำนักงานใหญ่ในกรุงกัวลาลัมเปอร์ ผม ศ.นพ.อู๋ เนียนเฉิงและนพ.หนิว ลีจื้อ ได้รับเชิญให้มาบรรยายในงานครั้งนั้นด้วย ทันทีที่พวกเราเดินขึ้นเวทีโดยการนำของเจ้าหน้าที่หนังสือพิมพ์ชิงโจว คนในห้องประชุมกว่าหนึ่งพันคนพร้อมใจกันลุกขึ้นปรบมือต้อนรับอย่างอบอุ่น หลังจากรายงาน มีผู้ป่วยสามรายขอขึ้นมากล่าวประสบการณ์การรักษาที่ฟู้ด้าบนเวที จากนั้น สองพี่น้องจาก “สมาคมชิ่ง กั๋วหลิน” เดินขึ้นมาบนเวที พร้อมกับกุมมือผม น้ำตาคลอเบ้าอยู่ครู่ใหญ่จึงเปล่งวาจาว่า “ผู้อำนวยการสวี่ หนังสือพิมพ์รายวันชิงโจว ได้กู้คืนชื่อเสียงของฟู้ด้ากลับมาแล้ว”

■ ข้อพิพาทระดับสากล

กรณีข้อพิพาทที่มาเลเซียแม้ว่าจะเป็นการอภิปรายระหว่างประเทศ กระนั้นก็เป็นข้อพิพาทในกลุ่มชาวจีนเท่านั้น กระทั่งปี 2008 พวกเราประสบกับความท้าทายใหม่ที่ต้องการให้เรา “ข้อพิพาทระดับสากล” จากประเทศตะวันตก

ท่านกงสุลใหญ่เดนมาร์กประจำเมืองกวางเจาและภริยา (คนที่ 3-4 นับจากขวา)
เดินทางมาเยี่ยมผู้ป่วยชาวเดนมาร์กที่ฟู้ด้า

ข้อมูลก่อนหน้าทำให้ทุกท่านทราบว่า ตั้งแต่ปลายปี 2007 ผู้ป่วยชาวเดนมาร์กทยอยเดินทางมารักษาที่ฟู้ด้า สถิติในปี 2008 เพียงปีเดียว โรงพยาบาลฟู้ด้ามีผู้ป่วยชาวเดนมาร์กเดินทางมารักษาถึง 113 ครั้ง การที่ผู้ป่วยชาวเดนมาร์กจำนวนมากเดินทางมาประเทศจีนได้สร้างความสงสัยและอารมณ์ขุ่นมัวแก่วงการแพทย์ในเดนมาร์กเป็นอันมาก พวกเขาเชื่อว่าผู้

ป่วยเหล่านี้ “พันธมิตร” ไปเสียแล้ว พวกเขาไม่อยากจะเชื่อว่าประเทศกำลังพัฒนาจะสามารถดึงดูดผู้ป่วยจากประเทศพัฒนาแล้วได้มากมายถึงเพียงนี้ รัฐบาลเดนมาร์กเองก็เริ่มมีที่ทำไมพอใจเช่นกัน เนื่องจากผู้ป่วยที่กลับจากการรักษาตัวที่ฟู้ด้าได้ยื่นขอให้รัฐบาลของตนเพิ่มประเทศจีนในการเป็น “ตัวเลือกที่สอง” ของสวัสดิการรักษายาบาลของรัฐ ทั้งนี้ สวัสดิการด้านการรักษายาบาลของประชาชนชาวเดนมาร์กครอบคลุมถึงสิทธิที่จะเลือกไปรักษาตัวยังประเทศพัฒนาแล้วอย่างสหรัฐอเมริกา อังกฤษ แต่สิทธิดังกล่าวไม่ครอบคลุมประเทศจีนเนื่องจากเป็นประเทศกำลังพัฒนา ผู้ป่วยชาวเดนมาร์กบางรายถึงขนาดเคยอภิปรายเกี่ยวกับกรณีดังกล่าวทางโทรศัพท์กับรัฐมนตรีของเขาในรายการโทรทัศน์ด้วย จุดเริ่มต้นของข้อพิพาททั้งหมดจึงเริ่มต้นอย่างเป็นทางการตั้งแต่เดือนมีนาคม 2009 เป็นต้นมา โดยเริ่มต้นจากสื่อของเดนมาร์กโดยเฉพาะสื่อที่ต่อต้านพวกเรา พวกเขาโจมตีวิธีการรักษาของพวกเรา โดยกล่าวหาว่า “มีความน่าเชื่อถือน้อย ข้อมูลอ้างอิงทางวิชาการไม่สูงพอ” ผู้ป่วยบางรายเสียชีวิตหลังจากเดินทางกลับจากประเทศจีน จากนั้นผู้เชี่ยวชาญจากสมาคมโรคมะเร็งแห่งประเทศไทยได้ส่งอีเมลถึงผม ขอให้ผมส่งหลักฐานผลการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการรักษาด้วยความเย็นบำบัดแก่พวกเขา สุดท้ายรัฐบาลเดนมาร์กได้ส่งเรื่องถึงรัฐบาลจีนเพื่อขอให้ตรวจสอบกรณีผู้ป่วยชาวเดนมาร์กจำนวนมากเดินทางมารักษาตัวที่ประเทศจีนว่าพวกเขาถูกหลอกลวงมาหรือไม่

ผมไม่รู้สึกหวั่นใจเลยแม้แต่น้อย เพราะในใจของผมมีแต่ “ความจริง” ลำดับแรก ผมส่งผลการรักษาของผู้ป่วยชาวเดนมาร์กที่ประสบผลสำเร็จแก่สื่อมวลชนของเดนมาร์ก ผู้ป่วยชาวเดนมาร์กบางส่วนได้อาสาไปให้ข้อมูลกับสื่อด้วยตนเอง สื่อเดนมาร์กได้รายงานข้อมูลดังกล่าวต่อสาธารณชน จากนั้น ผมได้ตอบอีเมลที่มีเนื้อความยาวเหยียดแก่สมาคมโรคมะเร็งแห่งประเทศไทย โดยแจกแจงผลการดำเนินงานของโรงพยาบาล รวมถึงบทความ

วิชาการที่ตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษในต่างประเทศและสำเนาบทวิจารณ์จากผู้เชี่ยวชาญ หลังจากนั้น โรงพยาบาลได้ส่ง หมอหนิว ลีจื้อเดินทางไปแลกเปลี่ยนประสบการณ์และอภิปรายร่วมกับแพทย์ที่เดนมาร์ก โดยแจกแจงกระบวนการรักษา ผลสัมฤทธิ์ และอายุขัยของผู้ป่วยชาวเดนมาร์กทั้งหมดที่เดินทางมารักษาตัวที่โรงพยาบาลฟู้ต้า ขณะเดียวกันได้เชิญแพทย์ชาวเดนมาร์ก 3 นายเดินทางมาเยี่ยมชมกระบวนการรักษาที่โรงพยาบาลฟู้ต้าอีกด้วย

หลังจากเหตุการณ์ดังกล่าว พวกเราได้ทราบความจริงเพิ่มเติมว่า ไม่เพียงแต่ประเทศเดนมาร์กเท่านั้นที่แสดงความรู้สึกไม่พอใจที่ประชาชนของตนเดินทางมารักษาที่ประเทศจีน เพราะผู้ป่วยชาวต่างประเทศเดินทางมารักษาตัวไม่เฉพาะที่ฟู้ต้าเท่านั้น ยังมีโรงพยาบาลในประเทศจีนอีกหลายแห่งที่มีผู้ป่วยชาวต่างประเทศจำนวนไม่น้อย กระทรวงสาธารณสุขของจีนจึงได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาตรวจสอบต่อประเด็นดังกล่าว ทั้งนี้ เพื่อสร้างความชัดเจนด้านการบริการสาธารณสุขแก่ชาวต่างชาติ และเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีโรงพยาบาลของจีนเอง เดือนตุลาคม 2009 คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆ ที่แต่งตั้งโดยกระทรวงสาธารณสุขได้เดินทางมาตรวจสอบโรงพยาบาลฟู้ต้า คณะกรรมการชุดดังกล่าวมาโดยไม่มีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้า พวกเราทราบการมาของคณะกรรมการจากกรมอนามัยท้องถิ่นในช่วงเวลาข้ามคืนเท่านั้น คณะกรรมการเดินทางมาถึงโรงพยาบาล เวลา 8 นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น หลังจากฟังผลการดำเนินการของโรงพยาบาล คณะกรรมการได้ไปสัมภาษณ์ประวัติผู้ป่วยยังห้องเก็บประวัติผู้ป่วย สุดท้าย ได้ขอประวัติผู้ป่วยชาวเดนมาร์กทั้งหมดมาตรวจสอบ หลังจากนั้น ได้เดินทางไปตรวจห้องปฏิบัติการ ห้องยา หอผู้ป่วยแต่ละโซน รวมทั้งสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่และผู้ป่วยในโรงพยาบาล ผมนับผู้บริหารโรงพยาบาลทั้งหมดมิได้ร่วมเดินสำรวจด้วย พวกเรามีหน้าที่รอฟังคำสั่งและพร้อมจะหยิบยื่นเอกสารที่ทางคณะกรรมการฯ ต้องการ การตรวจสอบใช้เวลา 2 วันเต็มๆ พวกเราไม่ได้รับผลการ

ประเินใดๆ จากการประเินครั้งนั้น มีเพียงผู้เชี่ยวชาญจากโรงพยาบาลมะเร็งแห่งมหาวิทยาลัยปักกิ่งซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการกล่าวกับพวกเราว่า “ผลงานของพวกคุณยอดเยี่ยมมาก หากที่ปักกิ่งมีโรงพยาบาลรักษามะเร็งที่มีขนาดเล็กแต่โดดเด่นอย่างที่นี่บ้างก็คงดีไม่น้อย”

วันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2010 “Horsens Folkeblad” สื่อชื่อดังของเดนมาร์กได้ลงบทสัมภาษณ์ของเจนเซนผู้ป่วยโรคมะเร็งชาวเดนมาร์กถึงรายละเอียดของกระบวนการรักษาที่โรงพยาบาลฟูต้า หลังจากนั้น ผู้ป่วยชาวเดนมาร์กที่เคยรักษาทั้งใหม่และเก่าก็ยังคงเดินทางมารักษาตัวที่ฟูต้าเหมือนเดิม

■ ความรู้สึกของรัฐมนตรี

ปลายปี 2008 รองรัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขและผู้เชี่ยวชาญด้านศัลยกรรมโรคตับได้เดินทางมาตรวจสอบที่โรงพยาบาลฟูต้า ทันทีที่มาถึงโรงพยาบาล ท่านได้เดินทางไปยังห้องผู้ป่วยเพื่อตรวจเยี่ยมอาการของผู้ป่วย พร้อมทั้งขอผลการรักษา PET-CT พร้อมกำชับพวกเราว่า “โรงพยาบาลแห่งนี้คงต้องมีดี จึงมีผู้ป่วยต่างชาติมากมายขนาดนี้ ขอให้รักษาความดีและสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศต่อไป”

เดือนพฤศจิกายน 2009 มีการจัดเวทีอภิปรายของโรงพยาบาลเอกชนระดับประเทศขึ้นที่เมืองกวางเจา นายยิ่น ต้าซุ่ย อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุขและประธานสมาคมแพทย์จีนได้นำทีมผู้อำนวยการโรงพยาบาลจำนวน 100 คนเยี่ยมชมโรงพยาบาลฟูต้า ท่านได้เอยกับพวกเราว่า “ฟูต้าทำให้ผมซาบซึ้งใจ ผมรู้สึกซาบซึ้งใจกับฟูต้าจริงๆ” วันที่ 11 ธันวาคม 2009 “หนังสือพิมพ์สุขภาพ” ได้ลงรายงานพิเศษเต็มหน้าเกี่ยวกับการเยือนของคณะผู้บริหารโดยพาดหัวข่าวว่า “การเยือนที่สร้างความตื่นตัวตื่นใจแก่คณะผู้บริหารโรงพยาบาล 100 นาย” เนื้อความบางตอนกล่าวว่า

นายทวง เจียฟู (คนกลาง) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข และผู้เชี่ยวชาญด้านศัลยกรรมโรคตับ ในห้องผู้ป่วยของโรงพยาบาล

“โรงพยาบาลฟูต้าใช้ความสามารถเฉพาะตนสร้างชื่อเสียงขจรจายไปไกลถึงต่างประเทศ บุกเบิกแนวคิดและรูปแบบใหม่แก่วงการแพทย์เอกชน แนวทางการรักษาโรคมะเร็งของโรงพยาบาลแห่งนี้เริ่มเป็นที่ยอมรับภายในและต่างประเทศมากขึ้นเรื่อยๆ” ก่อนหน้านี้ นายทวง เจียฟู รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้นำคณะกรรมการเดินทางมาตรวจประเมิน

หนังสือพิมพ์สุขภาพ
รายงานข่าวคณะ
ผู้อำนวยการโรงพยาบาล
จำนวน 100 นาย
เยี่ยมชมโรงพยาบาลฟูต้า